

แต่เหล่าดอกไม้ที่ร่วงโรยก่อนจะทันได้แบ่งบาน
ขอลิ้นหอมของกลีบใบที่เธอหลงเหลือไว้ กัดอยู่ในใจผู้คนตราบนานเท่านาน

รอยยิ้มความตาย ประกายความหวัง

หมอตั้งค์ มรรคพร

คำนำ

“ รอยยิ้มความตาย ประกายความหวัง ” หนังสือเล่มแรกในชีวิตของตังค์

22 เรื่องราวนี้ พุดถึงบุคคลที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความฝันและ
คาดหวังชีวิตที่สงบสุข

22 เรื่องราวนี้ พุดถึงความตาย ที่ก่อนตายมันช่างปกติและ
ไม่มีสัญญาณเตือน

22 เรื่องราวนี้ พุดถึงความตาย ที่ตอนตายมันช่างเดียวดาย
และไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

22 เรื่องราวนี้ พุดถึงความตาย ที่หลังตายได้เปลี่ยนหน้าตา
ให้เป็นความหวังและรอยยิ้ม

22 เรื่องราวนี้ พุดถึงความตายอย่างมีความหมาย แม้เราต้อง
ตาย ขอเพียงให้เราได้มอบความรัก และเป็นผู้ถูกรักของใครสักคนหนึ่ง
สักวันหนึ่ง สักที่สักพักหนึ่ง

สารบัญ

Betsy Davis - งานเลี้ยงนี้...ห้ามมีคนร้องไห้.....	7
Park Ji-Young - แสงดาวนำทาง กลางมหันตภัยเรือล่ม.....	29
Karl-Heinz Rosch - วีรบุรุษผู้ไร้เกียรติยศ.....	47
Elena Desserich - ของขวัญอันแสนล้ำค่า.....	61
Lee Soo-Hyun - มนุษยธรรมไร้พรมแดน.....	83
Victoria Soto - ครูประภมหัวใจวีรชน.....	101
The Scientists of Leningrad - เมล็ดพันธุ์เพื่อมนุษยชาติ.....	117
Muelmar Magallanes - ยอดนักว่ายน้ำพจญมหาอุทกภัย.....	133
Ryan White - เด็กหนุ่มโรคเอดส์ผู้พลิกชะตาโลก.....	147
Xiang Liujuan - สองมือของแม่.....	163
Aitzaz Hasan Bangash - ระเบิดและดวงดาว.....	181
Theo Leech - การพจญภัยก่อนไปสะพานสายรุ้ง.....	197

Kiera Larsen - นางฟ้าพินน้ำนม.....	213
Daniel Fleetwood - คำอธิษฐานแห่งพลัง.....	227
Lawrence Oates - รอยยิ้มและหยดน้ำตา สุขภาพบุรุษทั่วโลกได้ผู้เสียสละ.....	247
Scott Sullivan - ความปรารถนาก่อนจากลา จากคุณพ่อ.....	263
Tyler Doohan - หนูน้อยนักผจญเพลิงผู้ทรงเกียรติ.....	275
Sasaki Sadako - เด็กหญิงผู้โซคร้ายกับนกกระเรียนหนึ่งพันตัว.....	291
Francis Serval - แต่เธอ...ที่รัก.....	315
Terry Fox - ชายผู้วิ่งมาราธอนติดต่อกันร้อยวัน...ด้วยขาเดียว.....	329
Arnaud Beltrame - การเตรียมใจของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์.....	359
Takamatsu Yasuo - หัวใจใต้บาดาล.....	381
บทส่งท้าย.....	404
บรรณานุกรม.....	405

Betsy Davis
งานเลี้ยงนี้...ห้ามมีคนร้องไห้

“รักตัวกลัวตาย” เป็นวลีที่ใครหลายคนได้ยินก็คงพยักหน้าเห็นด้วยว่าจริง ดั่งคำที่ว่าจริงครับ เพราะทุกคนย่อมรักชีวิตของตัวเองอยู่แล้ว แต่หากถามว่า ความตาย มันน่ากลัวอย่างไรล่ะ? หลายคนอาจมีคำตอบที่หลากหลายในใจ อาจจะเหมือนหรือแตกต่างกันไป ตัวตั้งตัวเองก็มี เพราะจากประสบการณ์ที่ตั้งใจได้ทำอาชีพที่ใกล้กับความตาย มันจะมีสิ่งหนึ่งที่ตั่งค์รู้สึกมาโดยตลอด “ความตายมันไม่น่ากลัวหรอก แต่สิ่งที่เราต้องเผชิญระหว่างทางไปสู่ความตายต่างหากที่น่ากลัว”

เพื่อน ๆ ท่านไหนที่ยังสุขภาพแข็งแรงดี ก็อาจยังไม่เข้าใจมากนัก สำหรับการต้องนับถอยหลังเวลาชีวิตลงเพราะเราถูกโรคร้ายกัดกินทั้งกายใจ สิ่งที่เราต้องเผชิญในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตกับโรคร้าย มันช่างโหดร้ายยิ่งนัก หลายคนไม่อยากพราวจากคนรัก หลายคนเสียดายโอกาสมากมายที่รออยู่ในอนาคต เสียดายในสิ่งที่ตัวเองยังไม่ได้ทำ เสียดายในสิ่งที่เราทำผิดพลาดไปแต่ยังไม่ทันได้แก้ไข ดั่งคำได้มีโอกาสพบเห็นภาพแบบนี้ในชีวิตอยู่บ่อยครั้ง แต่เรื่องราวต่อไปนี่ที่ตั่งค์จะเล่า มันกลับได้สอนและเปลี่ยนมุมมองที่ตั่งค์เคยเห็น มันได้สะท้อนความหมายในช่วงเวลาสุดท้ายของผู้ป่วยหญิงคนหนึ่ง ที่เธออยากจะมีความสุขให้ได้มากที่สุด ก่อนจะต้องลาจากโลกใบนี้ไป

เบตซี เดวิส (Betsy Davis) เธอรู้ซึ้งอย่างถ่องแท้ถึงวาระสุดท้าย และหากทั้งชีวิตที่ผ่านมาของเธอคืองานศิลปะ...เช่นนั้นความตายก็คงไม่ต่างกัน

เบตซีหนึ่งในห้องนอนที่บ้านเช่า ณ เมืองโอไฮโอ เมืองเล็กๆ ที่ล้อมรอบด้วยภูเขาทางตอนใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนีย หญิงสาวได้เหม่อมองพระอาทิตย์ตกดินผ่านหน้าต่าง แสงสะท้อนจากภูเขาหินแดงได้

เปลี่ยนท้องฟ้าให้เป็นสีชมพูสวยงามอย่างน่าอัศจรรย์สมชื่อ “ช่วงเวลาสีชมพู” (Pink Moment)

บนตักของเบตซีคือแท็บเล็ตเครื่องหนึ่งที่ถูก ๆ วันผู้ดูแลจะเอามาวางไว้ให้ เบตซีพยายามยกนิ้วก้อยขวาชูขึ้นกดตัวอักษรบนหน้าจอทีละตัวอย่างเชื่องช้า เธอพิมพ์คำเชิญหาญาติสนิทมิตรสหายให้มาร่วมงานเลี้ยงส่งเธอสู่การผจญภัยครั้งใหม่...ที่เธอจะไม่กลับมาเจอกับทุก ๆ คนอีก

“ก่อนอื่นต้องขอบอกว่า ทุกคนกล้าหาญมากที่ร่วมส่งฉันออกเดินทาง ขอขอบคุณมาก ๆ ที่ยอมเหนื่อยกันทั้งกายและใจเพื่อฉัน ปาร์ตี้นี้จะไม่เหมือนปาร์ตี้อื่นที่ไหนแน่ เพราะพวกเธอต้องมีทั้งความเข้มแข็ง ความสงบนิ่ง และการเปิดใจให้กว้าง ฉันแนะนำให้เธอผูกสัมพันธ์กับทุกคนในงาน เพราะมันจะส่งผลดีไม่ใช่แค่เธอเท่านั้น แต่รวมถึงฉันด้วย มาที่นี่เธออยากจะทำอะไรก็ได้ อยากร้องเพลงอะไรก็ร้องเลย จะกระโดดโลดเต้น จะร้องเพลง สวดภาวนา ทำได้หมดเลย ไม่มีกฎ...แต่ห้ามร้องให้ต่อหน้าฉันนะ โอเค มีกฎข้อหนึ่งละกัน”

เพราะการได้ใช้วาระสุดท้ายอย่างมีความสุขกับคนที่เรารัก สำคัญกับเธอมากจริง ๆ

เพื่อนๆ ต่างเรียกเบตซีว่า “ราชินีแห่งพลาสติก” ตามเอกลักษณ์งานศิลป์ของเธอที่ต้องตัดพลาสติกเป็นภาพนามธรรมหรือแอบสแตรกต์ด้วยเลเซอร์ เบตซีเธอชอบขี่มอเตอร์ไซด์ รักในการเดินทาง เพลิดเพลินกับความงามของธรรมชาติ และเรียนรู้วัฒนธรรมที่เธอไม่คุ้นเคย

นี่คือวิถีชีวิตที่เธออยากจะทำต่อไปเรื่อย ๆ จนแก่เฒ่า ทว่าวันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม ปี 2013 ความฝันทั้งหมดนั้นก็ได้พังทลายลง

เบตซีในวัย 38 ปี ถูกวินิจฉัยว่าเธอกำลังป่วยเป็นโรคมะเร็งเนื้ออ่อนแรง และเธอคงอยู่ได้อีกไม่กี่ปี

แม้จะมีคำว่ากล้ามเนื้อในชื่อโรค และดูว่าแค่อ่อนแรงลงไปไม่ถึงตายหรืออัมพาต แต่ที่จริงแล้วโรคนี้น่ากลัวกว่าที่ใครคิดครับ โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง (Amyotrophic Lateral Sclerosis หรือ ALS) แท้จริงแล้วมันคือโรคที่เกิดจากภาวะเสื่อมสภาพและค่อยๆ ตายลงของเซลล์ประสาทที่ควบคุมการเคลื่อนไหว ทำให้กล้ามเนื้อไร้เรี่ยวแรง มักจะมีอาการแสดงเริ่มต้นคือ มือไม่มีแรงกำหรือถือของ ยกแขนไม่ขึ้น เดินแล้วสะดุดหรือล้มบ่อย นานๆ เข้ากล้ามเนื้อแขนขา ก็จะลีบ พูดไม่ชัดเหมือนลิ้นแข็ง สำลักเวลากินอะไรลงคอ หายใจลำบาก และในที่สุดผู้ป่วยก็จะสูญเสียความสามารถในการใช้ชีวิตประจำวันด้วยตัวเองโดยสิ้นเชิง

โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงถูกค้นพบครั้งแรกในปี 1869 ก่อนที่คนจะรู้จักแพร่หลายขึ้นเมื่อลู เกริก (Lou Gehrig) หนึ่งในนักเบสบอลผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลต้องหยุดเส้นทางอาชีพ และจบชีวิตลงด้วยโรคดังกล่าวในปี 1941 โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงจึงเป็นที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่าโรคลูเกริก (Lou Gehrig's disease)

ต้องบอกว่าแม้เวลาจะผ่านมานับศตวรรษแล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครรู้สาเหตุของโรคที่แน่ชัดครับ มีเพียงสมมติฐานที่ว่าอาจจะเกิดได้จากหลายปัจจัยประกอบกัน อาทิ พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติการสัมผัสสารเคมีบางชนิดที่อาจส่งผลทำลายระบบประสาท ยิ่งไปกว่านั้น ปัจจุบันโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงยังไม่มีวิธีการรักษาให้หาย ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะเสียชีวิตภายในสองถึงห้าปี เนื่องจากระบบหายใจที่ล้มเหลวหรือติดเชื้ในปอดจากการสำลัก น้อยมากๆ ที่เราจะเจอเคสแบบสตีเฟน ฮอว์กิง (Stephen Hawking) นักฟิสิกส์ผู้โด่งดังซึ่งอยู่กับโรคนี้ได้ยาวนานเกือบหกสิบปี

ตั้งค์คิดว่าคุณหมอของเคสเบตซี่ก็คงจะอธิบายอะไรต่างๆ แบบ

นี่ให้เธอฟัง เพราะหลังจากที่เบตซีเธอได้รู้ผลตรวจโรค เธอก็วางแผน จะหาความสุขใส่ตัวให้ได้มากที่สุดยามที่สังขารของเธอยังอำนวย เธอออกเดินทางท่องเที่ยวไปหลายประเทศ พร้อมสะสมของที่ระลึกสะท้อน วัฒนธรรมของชาตินั้น ๆ นอกจากนี้ เธอยังได้ย้ายบ้านไปอยู่บริเวณ ริมหาดในเมืองโอไฮโอที่โดดเด่นเรื่องทิวทัศน์ธรรมชาติและสถาปัตยกรรม ยุคอาณานิคมสเปน แต่ละวันเบตซีจะออกมานั่งรับลมเย็นที่เฉลียงหน้าบ้าน และบรรจงวาดภาพถ่ายทอดจิตวิญญาณของเธอลงบนกระดาษ

หญิงสาวมักจะยิ้มบอกกับคนรอบข้างเสมอว่า อ่าร้ายไห้ละ แต่เธอก็คงหนีความจริงที่ตัวเองกำลังหนีซ่อนนรกไม่พ้น

“นับวันยิ่งรู้สึกวุ่นวายกับมือไม่มีแรงเลย” วันหนึ่งในปี 2015 เบตซีได้ส่งอีเมลไปหาพี่สาว เคลลี เดวิส “ฉันไม่อยากเป็นอัมพาตจน ตาย ไม่อยากกินอาหารผ่านสายยางหรือสื่อสารกับคนอื่นผ่านอุปกรณ์ ฉันอยากเป็นอิสระมากกว่าการตายทั้งเป็นในร่างของตัวเอง”

และไม่นานนัก ร่างกายที่เธอเคยขยับทำทุกอย่างได้ตั้งใจนั้นก็ กลับทยอยทรยศเธอในทุก ๆ ด้าน ทั้งมือและแขนที่เธอเคยใช้เพื่อ การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ แต่บัดนี้กลับกลายเป็นเรื่องยากไปเสียแล้ว อีกทั้ง ลื่นที่ ทำให้คนชอบเข้าสังคมแบบเธอพูดไม่หยุด ตอนนั้นมันก็ชักจะพูด ไม่รู้ความ ลุกลามไปถึงช่วงคอ เพราะเธอสำลักอาหารอยู่บ่อยครั้ง แดม ช่วงกลางตอนนั้นก็อ่อนเปลี้ยจนแบกรับน้ำหนักตัวเองไม่ไหว ทำยที่สุดเบตซี ก็ต้องใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่บนเตียง เพราะขาทั้งสองข้างไม่มีเรี่ยวแรง อีกต่อไป แม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อยที่แสนง่ายอย่างการเกาะในจุดที่คั่น หรือ บัดผมที่เข้าตา เธอก็ทำเองไม่ได้อีกแล้ว

“เคลลี พี่รู้ไหมว่าบัดคอยน์ใช้ยังไง?”

เบตซีส่งอีเมลอีกฉบับไปหาพี่สาวในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน

ตอนแรกเคลลีก็ไม่เข้าใจว่าเธอจะถามเกี่ยวกับเงินสกุลดิจิทัลนั้นไปทำไม จนได้รู้ความตั้งใจของน้องที่เธออยากจะเอาไปซื้อยานอวกาศเพื่อมาผลิตชีวิตตัวเอง โดยไม่ยอมให้ถูกติดตามประวัติการซื้อ

เมื่อลองการแพทย์ทางเลือกมาหลากหลายแผนจนหมดปัญญา เบตซีก็ตัดสินใจจะลาโลก เธอไม่ยอมอยู่ถึงจุดที่ต้องพึ่งสายระโยงระยางเติมตัวเพื่อยืดชีวิตไปวัน ๆ

“นี่ ลองกินยาต้านเศร้าดูก่อนไหม? เธออาจรู้สึกดีขึ้นนะ” เคลลีแนะนำ เธอไม่ค่อยเห็นด้วยกับการที่น้องสาวอยากผลิตชีวิตตัวเอง ทั้งอย่างนั้น บางทีอาจเป็นเพราะช่วงนี้อาการของเธอแย่มากจนเกิดอารมณ์ชั่ววูบก็เป็นได้

“ฉันไม่ได้เป็นโรคมะเร็งนะพี่” เบตซีตอบกลับอย่างหนักแน่น เธอจิตใจเข้มแข็งดีและรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร “พอกันทีกับ ALS ฉันอยากจบความทุกข์ทรมานนี้เร็ว ๆ”

แต่ไม่นานหลังจากที่เบตซีถามพี่เรื่องบิตคอยน์ ร่างกฎหมายการุณยฆาตก็ได้ผ่านมติเห็นชอบจากสภารัฐแคลิฟอร์เนียในช่วงกลางเดือนสิงหาคม และได้รับการลงนามรับรองโดยผู้ว่าการรัฐเจอร์รี บราวน์ (Jerry Brown) ทำให้ในเดือนต่อมา แคลิฟอร์เนียกลายเป็นรัฐที่ห้าของสหรัฐอเมริกาถัดจากโอเรกอน วอชิงตัน เวอร์มอนต์ และมอนแทนา ที่ยินยอมมอบทางเลือกแก่ผู้ป่วยระยะสุดท้ายให้จากไปโดยชอบด้วยกฎหมาย

ก่อนจะไปเล่าต่อ ดังค์ขอแวะเสริมประเด็นในเรื่องสิทธิในการตาย (Right to die) และการุณยฆาต (Euthanasia) อันเป็นที่ถกเถียงกันมานานแล้ว ทั้งในแง่ของความเชื่อที่หลายศาสนาบอกว่า การฆ่าตัวตายหรือการช่วยให้ผู้อื่นตายนั้นเป็นบาปมหันต์ อีกทั้งในวงการแพทย์และกฎหมายที่มองเรื่องการการุณยฆาตเป็นเรื่องอ่อนไหว การุณย

ขาดตามค่านิยมแล้ว คือการยุติชีวิตผู้ป่วยโดยปราศจากความทรนสามารถจำแนกตามวิธีปฏิบัติได้หลากหลายประเภทเลยครับ เช่น การถอดเครื่องช่วยหายใจให้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายเสียชีวิตตามธรรมชาติ ซึ่งได้รับการยอมรับมากที่สุด และอนุญาตให้ทำได้ในหลายประเทศรวมถึงไทยเราด้วย

แต่นอกเหนือจากนี้แล้ว วิธีอื่นๆ ยังถูกกระแสด้านค่อนข้างหนัก โดยเฉพาะการที่แพทย์ไปฉีดยาเร่งให้คนไข้ถึงแก่ความตาย (คล้ายการประหารชีวิตนักโทษ) หรือการที่แพทย์ช่วยเตรียมยาให้คนไข้ลงมือจบชีวิตตัวเอง แบบในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ที่เปิดให้บริการชาวต่างชาติทำในสิ่งที่เรียกว่า **Medical Aid in Dying (MAiD)** หรือ **Physician-assisted dying/death** หรืออาจเป็นที่รู้จักในอีกชื่อคือ **Physician-assisted suicide** แต่ชื่อนี้มีความหมายแฝงที่ไม่ดีจึงไม่ค่อยนิยมใช้กันนัก

(ขอหมายเหตุหนึ่งนะครับว่า ถึงภาษาไทยเราจะเรียกรวมๆ ว่า “การุณยฆาต” แต่ในภาษาอังกฤษ “Euthanasia” บ่อยครั้งจะสื่อถึงการฉีดยาเร่งตายโดยแพทย์ ซึ่งปัจจุบันจะยังถูกกฎหมายแค่ไม่กี่ประเทศ ซึ่งคนละอย่างกับ “MAiD” ที่ผู้ป่วยกินหรือฉีดยาเอง)

ขณะเดียวกันที่ประเทศไทย ถ้าหมอกระทำการใดๆ ที่ตั้งใจเร่งให้คนไข้เสียชีวิต เช่น ฉีดยาให้ปริมาณถึงแก่ความตาย หรือ ให้กินยาเกินขนาด ก็จะทำให้มีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา บ้านเราตอนนี้ยังมีแค่กฎหมายที่อนุญาตให้ประชาชนทำหนังสือแสดงเจตนาไม่ประสงค์จะรับการรักษาเมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต (Living will) และกลับบ้านไปรับการดูแลแบบประคับประคอง (Palliative care) เพื่อให้ผู้ป่วยมีความสุขมากที่สุดในช่วงสุดท้ายของชีวิตก่อนจะจากไป

แต่บางคนก็ทุกข์ทรมานกับโรคมามากเสียจนไม่ต้องการมีชีวิตอยู่แล้ว เหมือนในกรณีของคุณกอล์ฟหรือผู้ใช้เฟซบุ๊กชื่อ Vis Arshanakh คุณกอล์ฟป่วยเป็นเนื้องอกในสมองนานกว่าสิบปี เขาเคยเข้ารับการผ่าตัดถึงสามครั้ง ทว่าไม่กี่ปีก็ตรวจพบเนื้องอกที่เดิมอีก โรคนี้ทำให้เขาเจ็บปวดแสนสาหัสตลอดเวลา แถมร่างกายยังอ่อนเพลียมาก ต้องนอนพักทุก ๆ สามชั่วโมง อาการป่วยมันไปกระทบกับการทำงานจนถูกบริษัทเลิกจ้างกะทันหัน เงินเก็บที่หามาทั้งชีวิตก็หมดเกลี้ยงกับค่ารักษาพยาบาล มีปัญหาความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง คุณกอล์ฟเคยร้องขอการทำการุณยฆาตที่ไทย ทว่าหมอก็ทำให้ไม่ได้เพราะมันผิดกฎหมาย เขาจึงตัดสินใจเดินทางไปรับการการุณยฆาตที่สวิตเซอร์แลนด์ในเดือนมีนาคม ปี 2019

“ผมรู้สึกมีความสุขมากในตอนนี้อยู่ ทั้งกับตัวเองที่จะไม่ต้องเจ็บปวดทรมานอีก และกับป้าและแม่ที่จะไม่ต้องลำบากต้องมาดูแลคนที่นอนเป็นผัก ในเวลาที่ป้ากับแม่ควรจะต้องอยู่อย่างสบายกายแล้ว ลาก่อนครับป้า ลาก่อนครับคุณแม่” คือโพสต์สุดท้ายในเฟซบุ๊กของคุณกอล์ฟ ก่อนที่จะรับยาและจากโลกนี้ไปอย่างถาวร

หากคิดว่าการฆ่าตัวตายมันไม่เห็นจะต้องลงทุนอะไรขนาดนั้นเลย แต่อยากบอกว่า คุณกอล์ฟเขาก็คงพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วละครับว่า โรคที่เป็นอยู่มันไม่มีวิวัฒนาการจะรักษาให้หายขาดได้ อีกทั้งการยุติชีวิตลงอย่างสมัครใจด้วยวิธีที่ไม่ทรมาน และถูกกฎหมายขณะที่ตนยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน น่าจะเป็นการตายที่ทำให้ผู้ป่วยรู้สึกมีเกียรติและศักดิ์ศรี ถ้าไม่มีมนุษย์คนไหนเลือกจุดกำเนิดเองได้ อย่างน้อยก็ให้พวกเขาสามารถเลือกจุดจบให้กับชีวิตตัวเอง หรือถ้าใครอยากสู้กับโรคร้ายจนถึงที่สุด ก็ยอมมีสิทธิ์เช่นกันครับ ไม่ว่าเส้นทางไหน ดั่งที่คิดว่าพวกเขาก็ล้วนต้องใช้ความกล้าหาญทั้งคู่

พวกเราบางคนอาจไม่เข้าใจ เพราะไม่เคยตกอยู่ในสภาวะแบบนั้น แต่เราทำความเข้าใจกับเส้นทางที่เขาคัดลึนใจที่จะก้าวเดินได้วันข้างหน้าเมื่อสังคมและกฎหมายไทยพร้อม ดังค์เองก็อยากให้มีการรณฆาตเป็นตัวเลือกหนึ่งแก่ผู้ป่วยระยะสุดท้ายด้วยครับ

ข้ามฝั่งกลับมาที่สหรัฐอเมริกา สมัยก่อนรัฐส่วนใหญ่ออกกฎหมายระบุว่า การช่วยเหลือบุคคลอื่นฆ่าตัวตายไม่ว่าโดยวิธีใดก็ตามถือเป็นอาชญากรรม แต่พอเวลาผ่านไปผู้คนเริ่มตระหนักถึงสิทธิในชีวิตและร่างกายของตนมากขึ้น สังคมก็ค่อยๆ เปิดรับแนวคิดการรณฆาต แต่หลายรัฐก็ยังไม่มีการรณฆาตรับรอง ผู้ป่วยระยะสุดท้ายคนใดอยากใช้สิทธิในการตายก็ต้องย้ายไปทำรัฐอื่นที่มี ซึ่งปัจจุบันจำกัดแค่แบบ MAiD หรือแพทย์ช่วยเหลือเรื่องการจัดเตรียมยาเท่านั้น ส่วนการรณฆาตแบบที่แพทย์ฉีดยาให้ก็ยังมีผิดกฎหมายอยู่ดี

ฝ่ายที่คัดค้านมักจะพะวงว่า การเร่งตายมันเป็นเรื่องผิดศีลธรรม โดยเฉพาะผู้นับถือคริสต์นิกายคาทอลิกที่เชื่อว่าชีวิตมนุษย์เป็นของพระเจ้า ดังนั้นอัศวินบาปกรรมจึงเป็นบาป (ทำนองเดียวกับความเชื่อชาวพุทธที่ใครฆ่าตัวตายต้องตกนรกและวนเวียนเกิดใหม่เพื่อชดใช้กรรม) บางส่วนก็กลัวการรณฆาตจะถูกญาติๆ ใช้เป็นเครื่องมือกดดันให้คนไข้ หรือแม้แต่ผู้พิการและผู้สูงอายุเลือกความตาย เพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นภาระในการดูแลอีก หรือการรณฆาตอาจจะกลายเป็นทางออกจำใจสำหรับผู้รับคำรักษาพยาบาลไม่ไหว และไม่มีประกันก็เป็นได้

การชกเยอระหว่างกลุ่มสนับสนุนและกลุ่มต่อต้าน ทำให้การร่างกฎหมายรับรองการรณฆาตในแคลิฟอร์เนียเดี่ยวกั้เดินหน้าบ้างเดี่ยวชะลอบ้าง แต่สุดท้ายก็ผ่านมติจนได้ โดยมีผู้ว่าการรัฐ เจอร์รี บราวน์

ลงนามให้ แม้ตัวเองจะเป็นคาทอลิก แต่เขาก็ได้เขียนอธิบายการตัดสินใจครั้งนี้ไว้ว่า “ผมไม่รู้จะทำอะไรดีหากผมต้องตายอย่างช้าๆ ด้วยความเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส อย่างไรก็ตาม ผมมั่นใจว่าการมีทางเลือกไว้พิจารณาตามร่างกฎหมายเช่นนี้ย่อมช่วยให้อุ่นใจขึ้น และผมจะให้สิทธินั้นแก่ผู้อื่นด้วย”

เพื่อป้องกันการเกิดกรณีอย่างที่ฝั่งผู้ไม่เห็นด้วยกังวล ร่างกฎหมายจึงตั้งข้อกำหนด ดังนี้

1) ผู้ป่วยต้องมีอายุอย่างน้อย 18 ปีบริบูรณ์ป่วยระยะสุดท้าย และถูกวินิจฉัยว่าจะเสียชีวิตภายในเวลาไม่เกินหกเดือน

2) คำร้องขอการุณยฆาตของผู้ป่วยต้องได้รับการเห็นชอบจากแพทย์สองคน

3) ผู้ป่วยต้องมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์และสามารถกินยาชุดีชีวิตด้วยตนเอง ซึ่งสาเหตุการตายที่ปรากฏบนมรณบัตรหรือต่อบริษัทประกันจะไม่ถือเป็นการฆ่าตัวตาย

ถ้าบุคคลกรที่เกี่ยวข้องประเมินแล้วว่า ผู้ป่วยรายนั้นๆ คุณสมบัตินั้นครบตามเกณฑ์ ถัดไปก็จะเข้าสู่กระบวนการยื่นเอกสารต่างๆ ตามด้วยอีกหลายขั้นตอนที่อาจใช้เวลาเป็นเดือน ไม่มีใครจะอยู่ดี ๆ ไปหาหมอแล้วขออย่าให้ตัวเองตายได้เลยทันทีครับ

แม้ว่าร่างกฎหมายนี้ได้ถูกลงนามไปแล้วในเดือนกันยายน 2015 แต่มันจะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่ 9 มิถุนายนปีหน้าเลย ถึงอย่างนั้นเบตซี เดวิสก็เต็มใจรอ เธอต้องอดทนกับความทรมานอีกเกือบสามร้อยวัน เพื่อที่เธอจะได้จบชีวิตลงอย่างสงบและถูกกฎหมาย

เมื่อถึงวันที่รอคอย สองพี่น้องเดวิสก็เข้าพบแพทย์ และส่งเอกสารครบถ้วนตามที่รัฐได้ระบุไว้ หญิงสาวผู้ป่วยเป็นโรคกล้ามเนื้อ

อ่อนแรงรู้ว่า เธอจำเป็นต้องได้ยาโดยเร็วที่สุดขณะที่ยังสามารถขยับมือและกลืนยาทั้งหมดไหว เบตซีกลายเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกๆ ที่ได้รับมือดีการุณยฆาตภายใต้กฎหมายฉบับใหม่ของแคลิฟอร์เนีย และเธอดีใจมากที่ตัวเองไม่ต้องอยู่รอความตายอย่างไร้จุดหมายอีกต่อไป

24 กรกฎาคม 2016 ยามพระอาทิตย์ตกดิน เธอจะบอกลาโลกใบนี้สู่การผจญภัยครั้งใหม่ เธอจะเป็นอิสระจากความเจ็บปวดที่ปวดตลอดเวลา

เบตซีไม่รู้สึกละอายหรือหวาดกลัวลัทธิที่นาฬิกาชีวิตกำลังนับถอยหลังสู่ความตาย สำหรับเธอนี้คือเรื่องน่ายินดีที่สุด และเป็นเหตุผลที่ทำให้เธออยากเฉลิมฉลอง...ได้กินอาหารจานโปรด ฟังเพลงที่ชอบ หวนนึกถึงความทรงจำแสนสุขกับคนสำคัญ ก่อนจะหมดลมหายใจท่ามกลางบรรยากาศแห่งความรัก

ต้นเดือนกรกฎาคม ปี 2016 เบตซีได้ส่งอีเมลเชิญคนในครอบครัวและเพื่อนสนิททั้งหมดมาที่บ้านของเธอในเมืองโอไฮโอ เพื่อร่วมงานปาร์ตี้สุดล้ำปาด้าเป็นเวลาสองวัน ซึ่งเธอเรียกงานนี้ว่า “งานเลี้ยงฉลองวันเกิดใหม่” เบตซีอยากให้เพื่อนเก่าที่ห่างหายกันไปนานได้กลับมาใกล้ชิดกันอีกครั้ง ให้ทุกคนได้ใช้ช่วงเวลาสนุกสนานพร้อมหน้ากัน ใครจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ โดยมีกฎเพียงข้อเดียวก็คือห้ามร้องไห้ต่อหน้าเจ้าของงาน หรือถ้าใครกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ก็จะมีมูมสำหรับร้องไห้จัดไว้ให้

“แต่ ฉัน ร้องได้” เบตซีบอกขอยกเว้นแก่พวกเขา “อาการหนึ่งของ ALS คือฉันไม่สามารถควบคุมการหัวเราะหรือน้ำตาไหลได้ ถ้าฉันร้องไห้ขึ้นมาก็ไม่ใช่เพราะพวกเธอหรอก แค้เซลล์ประสาทมันกำลังงอแงนะ แต่ถ้าฉันหัวเราะละก็ นั่นอาจเป็นเพราะพวกเธอก็ได้”

ไฟล์ที่แนบส่งไปพร้อมกับอีเมลคือกำหนดการของงานที่เบตซีตระเตรียมไว้อย่างละเอียด ทั้งรายการกิจกรรมไหนเริ่มกี่โมง ทั้งเวลาที่เราวางแผนจะกินยาเพื่อจากไป เธอไม่คาดหวังว่าจะมีแขกมาเยอะได้สักห้าคนเธอก็ดีใจแล้ว

เมื่อถึงวันงานที่ 23-24 กรกฎาคม ปรากฏว่า เพื่อนฝูงและญาติๆ ของเธอดันโผล่มาร่วมงานปาร์ตี้กันคับคั่งถึงสามสิบกว่าคน! แม้บางคนจะอยู่ไกลอีกฟากประเทศก็เดินทางมา นี่เป็นจำนวนที่เหนือความคาดหมายของเบตซีไปมากโข ...และสิ่งที่หญิงเจ้าบ้านอาจไม่รู้คือสำหรับทุกคนที่ได้รับคำเชิญ การที่จะตัดสินใจมางานเลี้ยงส่งแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ มันไม่ใช่งานเลี้ยงรื่นเริงที่ปกติใคร ๆ ก็ตั้งตารอกัน มันออกจะน่าเศร้าด้วยซ้ำ แต่มันไม่ใช่ทั้งหมดจะสนับสนุนการุณยฆาต แต่ถ้าเพื่อนเอ่ยขอให้ไปอยู่เคียงข้างในวาระสุดท้าย พวกเขา ก็ตอบตกลงอย่างแน่นอน

เบตซีอดทนมานานมากแล้ว หากเธอยืนยันจะไป พวกเขา ก็เคารพการตัดสินใจของเธอ

“เธอมีจุดจบที่ต้องการในใจตั้งแต่ผลการวินิจฉัยออกแรก ๆ แล้วล่ะ เพราะทุกคนรู้ว่าปลายทางของโรคนี้อะไร” นีลล์พูด เขาเป็นทั้งเพื่อนที่คบกับเธอมานาน และเขายังเป็นอดีตคนรักของเบตซีอีกด้วย อันที่จริงเมื่อสามปีก่อนที่หมอบอกว่าเธอป่วยเป็นโรคลำไส้เนื้ออ่อนแรง เขาก็อยู่ที่นั่นกับเธอ รับรู้ทุก ๆ อย่างไปพร้อมกัน

“เธออยากเป็นคนกำหนดชะตาของตัวเอง ดีกว่าต้องติดอยู่ในสภาพร่างกายที่เป็นอัมพาต ค่อย ๆ หายใจไม่ออกจนตาย”

เนื่องจากเบตซีเขียนไปในอีเมลว่า “อยากใส่อะไรก็ได้” ทำให้กลุ่มเพื่อนที่มาร่วมงานจึงมีทั้งคนที่แต่งตัวธรรมดา และคนที่แต่งตัว

แบบจัดเต็ม เช่น ล้อเลียนคนดั่งบ้าง เอาตามแดริ์คควีนบ้าง ซึ่งสร้าง
 สีสันให้กับบรรยากาศได้เป็นอย่างดี เพื่อนคนหนึ่งได้เติมคำเพิ่มบน
 ลูกโป่งจากสุขสันต์วันเกิดให้กลายเป็น “สุขสันต์วันเกิด (ใหม่)” และวาง
 ประดับไว้ที่มุมหนึ่งของบ้าน

ตลอดช่วงเย็น เบตซีในวัย 41 ปีเธอได้นั่งรถเข็นไฟฟ้าเข้าห้อง
 นู่นที่ห้องนี้ที่ ตามทักทายแขกจนครบ เธอแทบพูดไม่ได้แล้ว อย่างมาก
 ที่ไหนก็แค่ออกเสียงตัวอักษรขึ้นต้น รวากับให้เพื่อนเล่นทายคำ บางครั้ง
 เธอก็จะใช้นิ้วก้อยค่อยๆ พิมพ์แสดงในแท็บเล็ต ถึงจะลำบากแต่เธอก็
 พยายามเต็มที่เพื่อจะได้คุยกับทุกคน แม้ความเหนื่อยล้ามันได้ฉายชัด
 ในแววตาของเบตซีขณะสื่อสาร

ตอนนี้เพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันมานานหลายปี กลับมารวมตัวกัน
 ดั่งที่เบตซีเธอได้ตั้งใจไว้ พวกเขาฟังเพลงบริตป๊อปและอินดี้ร็อก โดย
 เฉพาะของวง New Order และ Pixies ไปพร้อมกัน ส่วนถ้าใครอยาก
 จะดูหนัง จอในห้องนอนก็มีการฉายภาพยนตร์เรื่องโปรดของเธอที่ชื่อ
 “The Dance of Reality” (2014) ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ได้สร้างอิงมา
 จากชีวิตของผู้กำกับชาวชิลี อเลฮานโดร โยโดเรสกี ส่วนมื้อเย็นพวกเขาก็
 มีพิซซ่าจากร้านอร่อยกับตามัลแบบโฮมเมด (ตามัลเป็นอาหารเม็กซิกัน
 ที่หน้าตาคล้ายข้าวต้มมัด) จากนั้นก็ได้เวลาสังสรรค์ชนแก้วคืออกเทล

เบตซีสะสมของที่ระลึกมากมายจากการเดินทางท่องเที่ยวรอบ
 โลก ทั้งงานศิลปะ หนังสือ เสื้อผ้า คริสตัล แม้กระทั่งทรายจากประเทศ
 จอร์แดน และรูปจากประเทศญี่ปุ่น โดยแต่ละชิ้นจะมีโพสต์-อิทอธิบาย
 ความสำคัญแปะไว้ เธอเชิญให้แขกทุกคนหยิบชิ้นที่ถูกใจกลับไปได้เลย

“ให้ฉันมีชีวิตต่อไปในความทรงจำของเธอนะ!” เบตซีเขียนใน
 อีเมล

นอกจากนี้ ในงานเลี้ยงเจ้าภาพยังเลือกเสื้อผ้าจากตู้ของตัวเอง ให้เพื่อน ๆ ใส่ แล้วก็เกิดเป็นงานแฟชั่นโชว์ขนาดย่อม ๆ ด้วย เพื่อนผู้ชาย บางคนลองสวมชุดกระโปรงและโพสท่าตลก ๆ ทำเอาเบตซึกับแขก คนอื่นหัวเราะชอบใจกันใหญ่

คืนนั้นลมสงบ ทุกคนนั่งรวมตัวที่เฉลียงหน้าบ้านใต้แสงไฟ สีเหลืองนวล สดับตรับฟังเสียงของเชลโล่ประสานกับเม้าท์อ็อกแทนที่สอง เพื่อนนักดนตรีได้บรรเลง ตลอดงานมีเพื่อนช่างภาพคนหนึ่งคอยบันทึกทุกอย่างไว้ หลังผ่านสุดสัปดาห์นี้ ช่วงเวลาที่มีร่วมกันก็จะกลายเป็นอดีต ทว่าความทรงจำผ่านเลนส์จะยังคงอยู่ และจะช่วยรื้อฟื้นความรู้สึกโมเมนต์นั้น ๆ กลับมาให้พวกเขาได้

เบตซีมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ สองวันสุดท้ายบนโลกของเธอได้พบกับเหล่าเพื่อนที่สนิทที่สุด คนในครอบครัวที่เธอรักที่สุด แลมปาร์ตี้อย่างราบรื่น มีบรรยากาศสนุกสนาน ถ้าเรามองมุมนี้จิตใจทุกของคนที่อิมเมเต็มไปด้วยความสุข แต่ภายใต้ฉากความยินดีของผู้ร่วมงานแน่นอนมันคือความเจ็บปวดและโศกเศร้า ...พวกเขาพูดคุย พวกเขาหัวเราะ และบางครั้งก็มีคนต้องหลบออกไปร้องไห้ เพราะรู้ดีว่างานเลี้ยงนี้จะเลิกอย่างไร

เคลลีเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ น้ำใส ๆ ได้ไหลรินจากตาเธอ ... อีกไม่กี่ชั่วโมง น้องสาวเพียงคนเดียวของเธอก็จะจากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ

ตอนนั้นเพื่อนที่ชื่อแมตได้เล่าขึ้นมาว่า คุณพ่อของเขาก็เสียชีวิต โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงตั้งแต่ตอนที่เขาอายุสิบหก มันเป็นประสบการณ์เลวร้ายมากสำหรับเด็ก ๆ ที่ต้องเห็นพ่อป่วยอย่างทุกข์ทรมาน แน่นนอน เมื่อก่อนยังไม่มีการกฎหมายรองรับการุณยฆาต แต่พ่อเขาก็ไม่ยอมตาย

เพราะหายใจไม่ออก หรือสลักตามธรรมชาติของการเสื่อมสภาพของ เซลล์ประสาท

เขาเล่าว่า มีวันหนึ่ง แม่ได้พาลูกๆ ทุกคนเข้าไปบอกลาพ่อ ที่นอนติดเตียง พวกเขาทำตามโดยดี แม้จะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ มากนักว่าทำไปทำไม

“พวกเรารักพ่อนะ” ผู้ให้กำเนิดได้ยิ้มก็ยิ้ม หากเขายังพูดได้คง ตอบกลับว่าพ่อก็รักลูกๆ เหมือนกัน และนับแต่นั้นมาก็ไม่มีลูกคนไหน ได้รับอนุญาตให้เข้าไปเจอพ่ออีกเลย

พ่อได้อุดอาหารนานหกวันจนตาย เพราะนี่คือวิธีที่ “เจ็บปวด น้อยที่สุด รวดเร็วที่สุด และมีมนุษยธรรมที่สุด” แล้ว

แมตตีใจที่เบตซีไม่ต้องประสบชะตากรรมแบบคุณพ่อของเขา เธอสามารถจากไปอย่างสงบ มีคนที่รักรายล้อม แมตตามเธอว่า การวางแผนจบชีวิตเป็นเรื่องที่ยากหรือเปล่า เธอได้ตอบกลับว่า

“การตายมันง่ายนิดเดียว การต้องทนทุกข์กับโรคนี้นี่ต่างหากที่ยาก” คำตอบของเบตซีทำให้หลายๆ คนคลายความกังวลลง อย่างน้อยพวกเขาก็ได้รู้ว่า ในวาระสุดท้ายของชีวิตเธอ เธอจะไม่ถูกความเจ็บปวดหรือความลึกลับรบกวน

24 กรกฎาคม วันที่สองของงานปาร์ตี้ ประมาณหกโมงเย็น ขณะดวงตะวันสีเหลืองส้มคล้อยต่ำ เมื่อชั่วโมงสุดท้ายเริ่มนับถอยหลัง บรรดาแขกทยอยออกไปรอด้านนอกเพื่อให้ครอบครัวเดวิสได้มีเวลาอยู่ด้วยกันตามลำพัง

เบตซีบอกกับคุณพ่อว่า เขาเป็นฮีโร่ของเธอมาโดยตลอด ถึงจะเสียคุณแม่จากโรคมะเร็งตั้งแต่อายุสิบปีก่อน แต่เธอก็ไม่เคยรู้สึกขาดอะไรเลย แล้วเธอก็หันไปพูดกับพี่สาวต่อ ซึ่งพี่สาวของเธอเป็นนักข่าวสาย

ตีแผ่สังคม เธอบอกพี่ว่า “อย่าหยุดพยายามที่จะทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้นนะพี่” เคลลียิ้มรับทั้งน้ำตา

ไม่นานคุณพ่อของเบตซีก็เดินออกมากล่าวขอบคุณแขกทุกคนที่มาร่วมงาน เขาไม่ปิดบังสีหน้าของพ่อผู้ใจสลายที่กำลังจะสูญเสียลูกสาว แต่ก็พยายามเข้มแข็งและแสดงความรักจนถึงที่สุด ฉากนี้ทำเอาผู้คนที่พบเห็นโคกเคี้ยวไปตาม ๆ กัน

เบตซีเธอได้เปลี่ยนมาสวมชุดกิโมโนสีขาวลายสีน้ำเงินที่เธอซื้อมาจากทริปเที่ยวญี่ปุ่นเมื่อปี 2014 หน้าประตูมีรถเทสลา โมเดล X คันใหม่เอี่ยมของเพื่อนจอดรอรับอยู่แล้ว หญิงสาวหัวเราะอย่างตื่นเต้นขณะประตูปีกนกด้อย ๆ ปิดลง ปลายทางคือจุดชมวิโว่ปรดบนเนินเขาใกล้บ้าน ซึ่งเป็นคอกม้าโล่งกับสวนผลไม้เล็ก ๆ เธอเลือกที่นี่ให้เป็นชานอกสูดดินแดนลึกลับอันไกลโพ้น

เมื่อขึ้นเนินไปถึงจุดหมาย เบตซีก็เห็นกลุ่มเพื่อนนั่งรอใต้เต็นท์สีขาวอยู่ก่อนแล้ว พวกเขาปรบมือและส่งเสียงให้กำลังใจระหว่างเธอนั่งรถเข็นเข้ามา ร่างไร้เรียวแรงถูกอุ้มนอนลงบนเตียงนวด หันหน้าสู่ทิวทัศน์ท้องฟ้ายามเย็น ผมเฝ้าและเสื้อผ้าของเธอยุ่งเหยิง เพื่อนสไตลิสต์คนหนึ่งของเธอได้เดินเข้ามาช่วยกางผมให้ พร้อมผูกแก๊วโอบรัดเอาไว้ให้เป็นโบที่สวยงาม

ราว ๆ 18.30 น. คุณพ่อของเบตซีชวนเหล่าผู้ร่วมงานให้มาถ่ายรูปหมู่ด้วยกัน เพราะปัญหาบางประการทำให้ยาที่เธอต้องกินถึงช้ากว่ากำหนดเล็กน้อย ระหว่างที่รอนั้น บนเนินเขาไร้เสียงพูดคุยของแขกหรือมีเพียงเสียงเพลงผ่อนคลายที่เปิดคลอเบา ๆ แม้เก้าอี้จะหันไปหาวิว แต่ทุกสายตากลับจับจ้องไปยังหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียง

เสียงสูดจุกมุกสะอื้นให้ตั้งขึ้นท่ามกลางฝูงชน พวกเขาหวังว่า

เจ้าของงานเธอก็คงจะไม่ได้ยิน

ทุกคนนั่งชมพระอาทิตย์ตกอย่างเงียบสงบ บัดนี้ห้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีชมพู แสงสีทองอบอุ่นทอดลงบนใบหน้าและร่างกายของเบตซีให้ความรู้สึกประหนึ่งพวกเขากำลังชมภาพวาด “โอฟีเลีย” (Ophelia) ที่มีชีวิตของจิตรกรชาวอังกฤษจอห์น เอเวอเรตต์ มิล

เพียงครู่เดียว ผู้ดูแลของเบตซีก็มาถึงพร้อมยาที่แพทย์สั่งเพื่อน ๆ ถูกขอให้เดินลงจากเนินเขาเพื่อที่เธอจะได้มุ่งความสนใจทั้งหมดไปกับการกินยา พวกเขาได้พร้อมใจกันบอกลาเธอเป็นครั้งสุดท้ายด้วยรอยยิ้ม

“เธอสวยมากเลย... ไว้เจอกันใหม่นะ”

เบตซีน้ำตาไหลอาบแก้ม ตลอดงานปาร์ตี้ทั้งสองวันนั้นคือครั้งเดียวที่เธอร้องไห้

ตั้งค์ต้องขอบอกแบบนี้แน่ครับว่าจริง ๆ แล้ว ยาที่นิยมใช้ในการการุณยฆาต และแพทย์ควรสั่งจ่ายให้กับเบตซีคือเซโคบาร์บิทอลหรือเซโคโนล ซึ่งมีจะออกฤทธิ์ไวและค่อนข้างรับประทานผลลัพท์ได้ดี แต่ในช่วงนั้นเซโคโนลกลับขาดแคลน เธอจึงได้ส่วนผลสมระหว่างมอร์ฟีนเพนโทบาร์บิทอล และคลอโรลไฮเดรตไปแทน ซึ่งในวันนั้นเธอก็ได้รับยาผลสมนี้มาในรูปแบบของมิลค์เชคมะพร้าวเพื่อจะให้เธอรับประทานง่าย กลบรสขมและกลิ่นที่แรงเหมือนกลิ่นสีของยา

และเมื่อแขกส่วนใหญ่ออกไปแล้วเหลือแค่คนในครอบครัว ผู้ดูแล และหมอ ประมาณ 18.45 น. เบตซีก็เริ่มกลืนยา เธอต้องดื่มให้หมดโดยเร็วที่สุด เพราะถ้าเธอเกิดผล็อยหลับไปก่อน เธอจะอยู่ในอาการโคม่าสองสามวันแล้วจะตื่นกลับขึ้นมาอีก และสิ่งสำคัญอีกข้อหนึ่งคือเธอต้องเป็นคนดื่มเองเท่านั้น เพราะตามกฎหมายแล้วเขาห้าม

มีคนช่วย ตอนนั้นปรากฏว่าสถานการณ์ไม่ราบรื่นอย่างที่หวังไว้ เบตซี ต้องพักเป็นช่วง ๆ เนื่องจากไม่มีแรงถือแก้ว เวลาที่เธอใช้ช้อนทานจนหน้าเป็นหวง

เคลลีกับผู้ดูแลหันไปหาบุคลากรทางการแพทย์พร้อมกันด้วยสีหน้ากังวล ก่อนจะได้รับคำอนุญาตให้ช่วยถือแก้วได้ ในที่สุดกว่าเบตซีจะดื่มยาในปริมาณถึงชีวิตได้ก็ปาไปเกือบเก้านาที เธอเข้าสู่สภาวะหลับลึกอย่างรวดเร็ว และหลังจากที่คุณหมอยืนยันว่าผู้ป่วยจะปลุกไม่ตื่นอีกแล้ว เพื่อนประมาณสองถึงสามคนก็ทาน้ำมันหอมระเหยกายานตามมือและเท้าของเบตซีตามที่เธอเคยขอไว้

คุณพ่อเดวิสลงมาแล้วเหตุการณ์ให้ทุกคนฟังว่า ตอนนั้นพวกเขาเหลือแค่รอ ซึ่งอาจจะเป็นเวลาใดก็ได้ตั้งแต่ 1-48 ชั่วโมง กว่ายายจะทำให้หัวใจเบตซีหยุดเต้น แยกส่วนหนึ่งได้ทยอยเดินทางกลับ แต่บางส่วนก็ตัดสินใจรอต่อไป

สี่ชั่วโมงถัดมาเบตซี เดวิสก็ได้ถูกประกาศเสียชีวิต ณ เวลา 22.35 น. ของคืนวันอาทิตย์ โรครกล้ามเนื้ออ่อนแรงถูกระบุบนมรณบัตรว่าเป็นสาเหตุการตายของเธอ

ใครสักคนเคยกล่าวไว้ว่า “คุณมีเวลาแค่ไหนก็ไม่สำคัญ สิ่งสำคัญมันอยู่ที่ว่าคุณใช้เวลาอย่างไร” เบตซีเธอได้ใช้ชีวิตในฐานะศิลปินและเปลี่ยนการจากลาให้กลายเป็นงานศิลปะ ประสบการณ์ก่อนตายของเธอไม่น่ากลัวแม้แต่นิดเดียว แต่กลับสวยงามและมีความสุขที่สุดในแบบที่ใครหลายคนปรารถนา

...บางครั้งความตายที่เราเลือกได้ ก็ยังดีกว่าต้องทนมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมาน การเกิดแก่เจ็บตายล้วนเป็นเรื่องธรรมชาติ ในเมื่อสังคมได้บัญญัติสิทธิในการมีชีวิตของมนุษย์ สิทธิในการตายก็ควรได้รับการพิจารณาด้วยเช่นกัน

แขกรับเชิญในงานปาร์ตี้สัญญาจะรวมตัวกันอีกครั้งปีหน้าในวันเกิดของเบตซี หรือ 6 มิถุนายน เพื่อโปรยเก้าอี้กระดุกของเธอที่อุทยานแห่งชาติโจซัวทรี เพื่อให้เธอได้เป็นส่วนหนึ่งของผืนทะเลทรายที่กว้างใหญ่ชั่ววันวันคืน

ก่อนเสียชีวิต เบตซีได้ร่วมถาม-ตอบสั้น ๆ กับเจมี ลุค เพื่อนที่รู้จักกันมานานหลายสิบปี ตั้งค้บอกละเลยว่ทศนคติของเบตซีเธอน่าสนใจมาก ๆ แถมยังสะท้อนความมีอารมณ์ขันของเจ้าตัวได้อีกด้วยคร้บคำตบของเธออาจจะเปิดมุมมองใหม่ ๆ และเป็นข้อคิดฝักถึงเพื่อน ๆ ได้ไม่มากก็น้อย

เจมี : เธอมีคำแนะนำอะไรถึงคนที่เธอรักไหม?

เบตซี : อย่าคิดถึงฉัน แต่ให้สิ่งที่เธอชื่นชมในตัวฉันเพิ่มพูนขึ้นในตัวเธอ (ทุกคนรู้ว่า การตายไม่ใช่จุดสิ้นสุดการผจญภัยของฉัน)

เจมี : ยอยากฝักข้อความอะไรถึงเด็ก ๆ บ้าง?

เบตซี : จงมีความกล้ามากกว่าความกลัว...และจงมีเมตตาด้วย

เจมี : ถ้าย้อนเวลาได้ เธออยากทำอะไรที่แตกต่างจากเดิมไหม?

เบตซี : ฉันคิดเรื่องนี้มาแล้วนะ และบอกตรง ๆ ว่าคงไม่ละ ฉันเรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเอง

เจมี : จากนั้นเป็นไงต่อ?

เบตซี : ดินแดนแสนลึกลับ! เจงที่ลสุดสำหรับการท่องเที่ยว

เจมี : พอเป็นนางฟ้าแล้วเธอจะใส่ชุดอะไร?

เบตซี : ฉันเดาว่าเขาน่าจะมียูนิฟอร์มให้นะ?

เจมี : แล้วเธอจะทำอะไรเป็นอย่างแรก?

เบตซี : ก็ใส่ยูนิฟอร์มก่อน จากนั้นก็เอาทรมป์ไปเก็บให้ห่างทำเนียบขาว

เจมี : โลกหน้าของเธอเป็นยังไง?

เบตซี : ไว้ไปถึงแล้วฉันจะบอกนะ

เจมี : เธอจะกลับมาเป็นอะไร?

เบตซี : ฉันจบกับโลกนี้แล้วละ

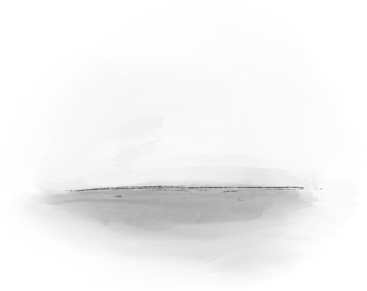
เจมี : ยาตีที่สุดคืออะไร?

เบตซี : นอกจากแชมเปญและกัญชาทางการแพทย์ ก็การหัวเราะนี่แหละ รู้ๆ กันอยู่ว่าสองข้อแรกช่วยข้อสามได้

เจมี : เธอมีคำสั่งเสียอะไรถึงโลกนี้?

เบตซี : อืม... ฉันก็ไม่ได้เข้าใจชีวิตลึกซึ้งขนาดนั้น ไม่ได้มีคำคมอะไรจะพูด แต่อยากบอกว่า จักรวาลนี้กว้างใหญ่เกินกว่าจะมีเพียงสิ่งเดียวที่สำคัญ ขอแค่เราใช้ชีวิตให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ก็พอ มีความสุขกับปัจจุบันซะ และขอบคุณสำหรับช่วงเวลาสั้นๆ ที่ให้ฉันได้เป็นมนุษย์ที่เชื่อซำและไม่สมบูรณ์แบบ

ขอให้เราทุกคนสนุกกับการเป็นมนุษย์ที่เชื่อซำและไม่สมบูรณ์แบบนะครับ :)

Park Ji-Young
แสงดาวนำทาง
กลางมหันตภัยเรือล่ม

เพื่อนๆ ครับลองคิดสภาพว่าหากวันหนึ่งเราส่งลูกของเราไป ทริปท์คนศึกษาล่องเรือกับโรงเรียน แล้วจู่ๆ ในเช้าวันถัดมาเขากลับ ร้องไห้โทรหาเราว่า *หนูยังไม่อยากตาย* ในฐานะคนเป็นพ่อเป็นแม่จะ ซ็อกขนาดไหน?

และที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น เราเองก็ไม่อยู่ในจุดที่จะช่วยอะไรลูก ได้เลยนอกจากบอกให้ลูกทำตามคำสั่งของกัปตันและลูกเรือ ผู้ที่เรา เชื่อมั่นว่ารัฐช้อปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินเป็นอย่างดี และจะช่วยลูกกับ เพื่อนๆ อพยพออกมาได้โดยสวัสดิภาพ

แต่เปล่าเลยครับ ในเรื่องราวนี้ กลุ่มบุคลากรที่ได้รับความไว้วางใจ จากเรา กลับเป็นพวกแรกๆ ที่สละเรือหนีเอาตัวรอดก่อนใคร เพื่อน กลับกันเหตุการณ์นี้ ได้มีลูกเรือหญิงคนหนึ่งซึ่งพยายามช่วย ผู้โดยสารให้ได้มากที่สุดจนตัวเธอตายเสียเองโดยที่เธอก็เพิ่งจบชั้นมัธยม ปลายมาไม่กี่ปีเท่านั้น

นี่คือเรื่องราวของความสูญเสียชีวิตครั้งใหญ่ที่ได้สร้างแผลเป็นอัน มีอาจลึมเลือนแก่ประเทศเกาหลีใต้ได้ – **โศกนาฏกรรมเรือเซอล**

โดยเรื่องราวทั้งหมดทั้งมวลตั้งค้ขอพาเพื่อนๆ ย้อนกลับไปในวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2014 ณ เวลาประมาณ 21.00 น. เรือเฟอร์รี่ *เซอล* ได้ออกเดินทางจากท่าเรืออินซอน และกำลังจะมุ่งหน้าสู่เกาะเชจู เกาะสวรรค์ของนักท่องเที่ยวซึ่งเปรียบไปแล้วคงคล้ายกับภูเก็ตบ้านเรา โดยเรือลำนี้ได้บรรทุกลูกเรือ 33 คน ผู้โดยสาร 443 คนซึ่งในที่นี่เป็น นักเรียนชั้นม.5 จากโรงเรียนมัธยมปลายตันวอนจำนวน 325 คนกับ ครูอีก 14 คนร่วมทริปท์ไปทัศนศึกษาด้วย

ในค่ำคืนนั้นมีการจุดดอกไม้ไฟจนแสงส่องสว่างไสวไปทั่ว ดาดฟ้าเรือ เหล่าวัยรุ่นได้พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน พลังนี้ถึง

กิจกรรมต่างๆ ที่จะได้ทำกันบนเกาะเชจู บางคนก็จับกลุ่มเล่นเกม บ้างก็รวมตัวกันเข้าห้องร้องคาราโอเกะ การเดินเรือเป็นไปอย่างราบรื่น ตั้งคลื่นลมที่สงบก่อนพายุจะมา ไม่มีใครคาดคิดเลยว่าพวกเขาจะ ไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง และหลายชีวิตอาจไม่ได้กลับบ้านขณะยังมีลมหายใจ

เมื่อถึงเช้าวันใหม่ อีกสักพักก็ใกล้ได้เวลาที่ผู้โดยสารจะได้รับประทานมื้อแรกของวัน บรรดาลูกเรือต่างช่วยกันจัดเตรียมอาหารและ โต๊ะรับรองบนชั้น 3 อย่างชะมัดกั๊กเข้มข้น เช่นเดียวกันกับพัคจียอง ลูกจ้างชั่วคราวที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มด้วยวัย 21 ปี เธอเพิ่งมาทำงานบนเรือ เซวอลได้แค่ครึ่งปี แม้จะอายุน้อยแต่ภาระที่เธอต้องแบกรับกลับหนักหนาเหลือเกิน

ก่อนที่เราจะไปเล่าเหตุการณ์กันต่อตั้งค์ขออนุญาตมาแนะนำ ประวัติของตัวจียองคร่าว ๆ กันก่อนนะครับ จียองเธอเกิดเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 1992 บ้านเกิดของเธอคือจังหวัดคยองกี ซึ่งอยู่ติดทางทิศ ตะวันออกของเมืองอินซอน ครอบครัวของเธอมีสฐานะค่อนข้างยากจน แต่ก็พอส่งเสียให้เธอกับน้องสาวได้เรียนในโรงเรียนดี ๆ ไหว จียองเป็นคนนิสัยร่าเริง อ่อนน้อมถ่อมตน และคอยห่วงใยคนอื่นอยู่เสมอ รอบ กายของเธอจึงมักห้อมล้อมไปด้วยเพื่อนฝูงรวมถึงผู้หลักผู้ใหญ่ที่ชื่นชมเอ็นดูเธอ

จนกระทั่งในปี 2011 จียองสามารถเข้าศึกษาต่อ ณ วิทยาลัย วิทยาศาสตร์ชวอนดังที่เธอฝันไว้ได้ ทว่าเพียงหนึ่งปีให้หลังชีวิตเธอก็ต้องพบกับจุดเปลี่ยนสำคัญเมื่อคุณพ่อของเธอได้จากไปแบบไม่มี วันหวนกลับด้วยโรคมะเร็ง จียองจึงได้ตัดสินใจหยุดเรียนเพื่อจะออกมาทำงานหาเลี้ยงคุณแม่กับน้อง กลายเป็นว่าตอนนี้เธอเป็นเสาหลัก

ของครอบครัวแทนคุณพ่อไปเสียแล้ว แม้ในใจลึกๆ เธอจะอยากเรียนหนังสือต่อก็ตาม

ด้วยการแนะนำจากญาติ จียองเธอได้รับโอกาสเข้าทำงานที่บริษัทเรือข้ามฟากแห่งหนึ่ง และเมื่อเธอทำมาได้ปีกว่าเจ้านายก็สังเกตเห็นความรับผิดชอบของเธอต่อหน้าที่อย่างดี เธอจึงถูกย้ายให้ไปทำงานฝ่ายห้องอาหารภายในเรือที่ลำใหญ่ขึ้นอย่างเรือเซวอลของบริษัทของแฮจินมาริน (Cheonghaejin Marine) ซึ่งบรรทุกทั้งสินค้ารถยนต์และผู้โดยสารที่จะเดินทางจากอินซอนไปเกาะเซจูล์ปีดาห์ลสามรอบ นับตั้งแต่วันนั้น จียองก็ประจำเรือขนาด 6,835 ตันกรอสลำนี้เรื่อยมาจนกระทั่งการออกทะเลเที่ยวสุดท้ายของมัน

ในเช้าวันที่ 16 เมษายน 2014 เรือเซวอลเคลื่อนเข้าสู่ช่องแคบแมงกอล ทางชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะจินโด ซึ่งบริเวณนี้ขึ้นชื่อเรื่องกระแสคลื่นที่รุนแรง คนเป็นนายเรือควรอยู่กับควบคุมการเดินเรืออย่างใกล้ชิด ทว่าตอนนั้นเจ้าตัวกลับสับสนอยู่ในห้องส่วนตัวแล้วฝากชะตากรรมทั้งหมดไว้กับผู้ช่วยต้นเรือที่ยังอ่อนประสบการณ์ซะอย่างงั้น

เวลา 08.49 น. เรือลำนี้พยายามเลี้ยวเปลี่ยนเส้นทางกะทันหันจนเสียศูนย์ สินค้าที่บรรทุกมาเกิดไหลไปกองกันฝั่งหนึ่งจนเรือยิ่งเสียการทรงตัว ช่วงเวลาเดียวกันนั้น ตัดภาพมาบนชั้น 3 ผู้โดยสารส่วนใหญ่กำลังนั่งกินอาหารเช้า ไม่ก็ทำกิจกรรมนันทนาการพักผ่อนหย่อนใจ แต่แล้วเมื่อจู่ๆ เรือได้เอียงอย่างฉับพลัน ข้าวของแก้วชามก็เกลือกกลิ้งตามแรงโน้มถ่วงร่วงลงพื้นกระจัดกระจายเต็มไปหมด

ผู้คนบนเรือต่างตกอยู่ในสภาวะสับสนเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือสถานการณ์มันเลวร้ายมากแค่ไหน แต่หลังจากนั้นไม่นานก็ได้มีการ

ประกาศเสียงตามสายว่าให้พวกเขาสวมเสื้อชูชีพ กลับเข้าห้องพัก และ “อยู่กับที่ อย่าไปไหน ยิ่งขยับยิ่งอาจเป็นอันตรายได้ ดังนั้นโปรดอยู่เฉยๆ” ตอนนั้นพวกลูกเรือรวมถึงจ็อบที่ตั้งสติได้จึงรีบนำเสื้อชูชีพออกมาแจกจ่ายแล้วพาผู้โดยสารอพยพขึ้นไปอยู่ที่สูงอย่างชั้น 4-5 ไว้ก่อน

ขณะนั่งรอในห้องพัก เสียงประกาศ “กรุณาอยู่กับที่” ยังคงดังเป็นระยะๆ ประกอบกับการที่เรือยังเอียงไม่มาก จึงทำให้บรรดาเด็กม.ปลายคิดว่าพวกคนประจำเรือน่าจะพอควบคุมสถานการณ์ได้บ้างแล้ว เมื่อเป็นแบบนี้บางส่วนก็หยิบมือถือขึ้นมาถ่ายคลิปเฮฮา มีแม้กระทั่งคนเล่นมุขๆ ว่าอย่างกับอยู่บนเรือไททานิกยังไงยังงั้น แต่ท่ามกลางบรรยากาศที่ค่อนข้างผ่อนคลาย กลับมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่ได้แสดงความเคลือบแคลงสงสัยในอะไรบางอย่าง

“ไม่เข้าใจเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ที่พวกเขาบอกให้เราใส่เสื้อชูชีพไม่ได้แปลว่าเรือกำลังจะจมรีง?”

“นี่มันไม่ใช่สถานการณ์แวนั้นหรือที่แบบว่า บอกพวกเราให้อยู่เฉยๆ แล้วทุกอย่างจะดีเอง แต่สุดท้ายตัวพวกเขาเองนั่นแหละที่ซิงหนึ่กันไปก่อน ฉันทว่าคนที่ไม่ทำตามคำสั่งต่างหากที่รอดตาย!”

คนพูดคิดมากแค่นั้นคงไม่มีใครทราบ...แต่ความโชคร้ายมันดันกำลังเกิดขึ้นจริงนะสิครับ

บุคคลแรกที่ได้ต่อสายหาเบอร์ฉุกเฉิน ณ เวลา 08.52 น. เพื่อขอความช่วยเหลือคือนักเรียนชายคนหนึ่ง ผู้รู้สึกว่เรือส่อแววจะอัปปางในไม่ช้า จากนั้นไม่กี่นาทีต่อมาถึงค่อยมีลูกเรือโทรแจ้งเหตุกับทางหน่วยงานบนเกาะเซจู ซึ่งตอนนั้นมันอยู่ไกลจากจุดเกิดเหตุไปมาก ทั้งที่เมืองใกล้กว่านั้นก็มีแต่กลับไม่ได้โทรไปขอความช่วยเหลือแต่อย่างใด

เข้มนาฬิกาไม่เคยหยุดเดินหน้า เหมือนเรือเซวอลที่ยิ่งนานยิ่งเอนหาทะเลมากขึ้นเรื่อย ๆ จนน้ำเริ่มที่จะทะลักเข้ามาในตัวเรือแล้ว แต่แทนที่กัปตันจะปฏิบัติตามหลักโดยการแจ้งผู้โดยสารให้สละเรือ เตรียมพร้อมอพยพบนดาตฟ้า รีบลำเลียงคนลงแพชูชีพ แต่เขากลับสั่งให้ทุกคนนั่งรออยู่ในห้องพัก ด้านลูกเรือเกินครึ่งก็เป็นแค่ลูกจ้างชั่วคราวที่ไม่ได้ผ่านการอบรมด้านความปลอดภัยมา เพราะบริษัทของแฮจินต้นสังกัดเองบางส่วนนั้นไปจ่ายใต้โต๊ะเพื่อทุจริตการตรวจสอบเรือแทน ดังนั้นพอเจอกับสถานการณ์แบบนี้เข้าพวกเขาจึงทำอะไรไม่ถูก

ต่อมาเวลาประมาณ 09.30 น. เรือฝั่งหนึ่งได้เอียงจนจมอยู่ใต้น้ำแล้ว ทว่าทุกคนก็ยังอยู่ในห้องพัก หาที่ยึดจับตามคำประกาศนายเรือ บรรดาเด็กวัยรุ่นซักต้นตระหนกจนนั่งไม่ติด พวกกันส่งข้อความและโทรหาคุณพ่อคุณแม่ผู้เป็นที่พึ่งสุดท้ายอย่างน้อยก็ทางใจ สิ่งเดียวที่ผู้ปกครองพวกเขาจะทำได้ก็คือบอกให้ลูก ๆ พึงคำสั่งของกัปตันและลูกเรือ ปลอดภัยกว่าเดี๋ยวกี้มีคนมาช่วย โดยหารู้ไม่ว่าตอนนี้พวกคนประจำเรือระดับหัวหน้าที่ต้องรับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของทุกชีวิตบนเรือ กลับสร้างเป็นผู้โดยสารขึ้นเรือช่วยชีวิตหนีไปก่อนเป็นกลุ่มแรก ๆ และได้ทิ้งนักเรียนกว่าสามร้อยคนให้อยู่ในห้องพักรอความช่วยเหลืออย่างมีความหวัง ทั้งที่จริง ๆ แล้วพวกเขากำลังรอความตายต่างหาก

เพียงไม่นาน ข้อความและเสียงปลายสายเหล่านั้นก็กลายเป็นความสยดสยองของคนเป็นพ่อเป็นแม่อย่างที่สุด พวกเขาถือโทรศัพท์ฟังลูกกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวขณะที่ระดับน้ำในห้องโดยสารสูงขึ้นทุกที ๆ โดยที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย นอกจากร้องขอความช่วยเหลือเด็กบางคนเริ่มอ้าลาลั้งเสีและขอโทษครอบครัวที่ตัวเองอาจไม่มีโอกาสได้กลับไปหาอีกแล้ว

“พ่อครับ ผมยังไม่อยากตาย!”

“แม่...รักนะ พ่อ...รักนะ ถ้าที่ผ่านมามหาญเคยทำตัวไม่ดี หนูขอโทษ”

“พ่อ แม่ อย่าให้น้องชายไปทัศนศึกษานะ นี่ ถ้าไม่อยากมีจุดจบแบบพี่ละก็ห้ามไปทัศนศึกษาเด็ดขาดเลยนะ เข้าใจไหม?”

คราวเคราะห์ของพวกเขายังไม่สิ้นสุดลงเท่านั้น เมื่อการอพยพล่าช้า แพชชีฟที่มีมากกว่าสี่สิบหลังยังไม่ทันได้นำมาใช้งาน แต่กลายเป็นว่ามันกลับจมอยู่ใต้น้ำไปเสียแล้ว นอกจากนั้นด้านหน่วยยามฝั่งเกาหลีที่ตอบรับสัญญาณฉุกเฉินเป็นกลุ่มแรก กว่าจะส่งเรือกู้ภัยให้มาถึงจุดเกิดเหตุก็ใช้เวลาไปเกือบสี่สิบนาที ในช่วงแรกนั้นได้มีเรือประมงและเรือพลเรือนบริเวณนั้นเข้าไปช่วยเหลือก่อน และเพื่อน ๆ เชื่อไหมครับว่าในเหตุการณ์ที่ทุกวินาทีมันมีความหมายขนาดนี้ มันได้เกิดอะไรบางอย่างที่น่าผิดหวังขึ้น แท้จริงแล้วในตอนนั้นมีการเสนอความช่วยเหลือมาจากประเทศญี่ปุ่นและกองทัพเรือสหรัฐฯ แต่หน่วยยามฝั่งกลับปฏิเสธข้อเสนอไปซะดื้อ ๆ ไม่แน่ใจว่าเพราะสาเหตุอะไร อาจคิดว่าแค่เราก็เอาอยู่หรือศักดิ์ศรีที่มันค่าคือ ส่วนประธานาธิบดีพัคกึนฮเยก็ไม่ปรากฏตัวมาแสดงภาวะผู้นำในยามที่ประชาชนเดือดร้อนเลย ทำให้ตอนนี้เหมือนกับว่า ผู้โดยสารเรือเซวอลได้ถูกปล่อยแพไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ตัดภาพมาที่ฝั่งลูกเรือที่ไม่ได้หายหัวไปพร้อมกับกัปตัน พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่กินไม่เข้าคายไม่ออก และด้วยสภาพเรือที่เอียงกว่า 60 องศาแบบนี้มันส่งผลให้ไม่มีใครจะสามารถเดินไปมาอย่างสะดวกได้แล้ว ณ จุดนี้หากไม่ต้องคำนึงว่าตัวเองเป็นลูกเรือพวกเขาควรจะเผ่นจากเรือที่กำลังจมหรือลองเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยคนอื่น ๆ ที่ยังติดอยู่ข้างในดีเพื่อน ๆ ว่า?

ในเวลานั้นตำแหน่งของพัคจียองห่างจากตาดฟ้าเรือเพียงนิดเดียว ถ้าเธอเลือกจะไม่ทำอะไรเลยแล้วยืนรอคนมาช่วยก็ยอมทำได้ง่าย ๆ แต่แน่นอนครับว่าเธอไม่ใช่คนที่ไร้ความรับผิดชอบ แม้จะเป็นแค่พนักงานพาร์ทไทม์แต่ยังงใจจียองก็คือลูกเรือคนหนึ่ง และอย่างน้อยที่สุดเธอก็รู้ว่า ลูกเรือที่ดีจะไม่มีวันปล่อยผู้โดยสารให้ตายเด็ดขาด

จียองสาวเท้ากลับเข้าไปในพื้นที่ห้องพัก ตะโกนบอกให้พวกเขา สละเรือเดี๋ยวนี้ การอพยพผู้คนที่ค่อนข้างทุลักทุเล เพราะเรือตะแคงมาก จนพื้นเกือบกลายเป็นผนัง ผนังกลับกลายเป็นพื้นไปเสียแล้ว แคมต้องมาคอยข้ามประตูต่าง ๆ ที่เปิดอ้าไว้เป็นเหมือนสิ่งกีดขวาง ซึ่งมันชะลอความเร็วในการลำเลียงผู้ประสบภัยสู่ตาดฟ้าเรือเป็นอย่างมาก ลูกเรือพัคเห็นดังนั้นก็เลยพยายามเสี่ยงเอื้อมมือไปดึงประตูปิดและทำการล็อกให้เรียบร้อย บานประตูเลยแปรสภาพเป็นดั่งสะพานที่ช่วยต่อชีวิตของผู้โดยสารได้ไม่มากนักน้อย

แต่ก็ยังมีอีกหนึ่งปัญหาที่จียองต้องประสบคือ หลายนๆ คนบนเรือยังไม่มีเสื้อชูชีพใส่ หลังจากที่รับรู้เธอจึงรีบหอบเอาตัวที่เหลืออยู่มาแจกจ่ายอีกครั้ง พอหมดแล้วก็วิ่งไปเอาจากชั้นอื่นมาเพิ่มอีก แต่จำนวนมันก็ไม่เพียงพอสำหรับทุกคนอยู่ดี

ท่ามกลางความอลหม่านบนเรือที่ใกล้จะพลิกคว่ำนี้ มีนักเรียนคนหนึ่งได้ใช้มือยึดจับราวกันพยายามฝ่ามวน้ำด้วยร่างกายอันสิ้นเทาและไร้เสื้อชูชีพ ช่วงเดือนเมษายนนั้นอุณหภูมิของน้ำจะลดต่ำลงถึงประมาณ 12 องศาเซลเซียส ใครที่ลอยแช่นานเกินไปอาจเสียชีวิตได้จากภาวะ Hypothermia หรือภาวะที่อุณหภูมิร่างกายลดต่ำลงอย่างเฉียบพลัน จียองขณะที่เธอยังตามหาคนที่ติดอยู่ด้านในก็ได้ไปพบกับ

นักเรียนคนนี้เข้า เธอรีบถอดชุดชีพของตัวเองให้ แล้วนำทางเธอพร้อมผู้โดยสารอีกสิบคนขึ้นไปคาดฟ้าเรือ

“พี่ไม่ใส่เสื้อชูชีพแล้วพี่จะทำยังไง?” เด็กสาวถามด้วยสีหน้ากังวล

“พวกเธอต้องมาก่อนสิ พี่นะไม่เป็นไรหรอก” จี๋องตอบ พลางช่วยปลอบขวัญกลุ่มนักเรียนที่กำลังแตกตื่นให้สงบสติอารมณ์ลง อายุของจี๋องมากกว่าพวกเขาแค่สามสี่ปีเท่านั้น แต่เพราะเด็ก ๆ ถูกพวกผู้ใหญ่เห็นแก่ตัวหักหลัง ลูกเรือพัคจี๋องจึงต้องเข้มแข็งและทำตัวให้พึ่งพาได้ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้

เมื่อทะลุมาตรงคาดฟ้า มีเรือพลเรือนหลายลำที่กำลังทยอยช่วยเหลือคนอื่น ๆ เทียบรอไว้อยู่แล้ว แถมนบนท้องฟ้ายังปรากฏเฮลิคอปเตอร์บินวนเหนือเรือด้วย จี๋องหลังประสบความสำเร็จในการส่งน้อง ๆ ให้ถึงยังจุดปลอดภัยเธอก็เตรียมหันกลับเข้าตัวเรือเพื่อหาผู้โดยสารที่เหลืออีก แต่แขนของเธอดันถูกคว่ำเอาไว้เสียก่อน

“พี่คะ มาด้วยกันเถอะ” นักเรียนที่เพิ่งก้าวขาลงเรือก็พยักหน้าเอ่ยปากขอร้อง ตอนนี้ระดับน้ำในเรือสูงถึงอกแล้ว ถ้ายังย้อนกลับไปก็คง...

จี๋องเธอระบายยิ้มให้ก่อนจะแกะมือเล็กออกอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องห่วงพี่นะ หลังจากช่วยเพื่อน ๆ ของเธอครบแล้วพี่ก็จะไป ลูกเรือต้องอยู่จนคนสุดท้ายสิ” สันประโยคหญิงสาวก็หายเข้าไปในเรือที่กำลังจม

นั่นคือภาพสุดท้าย... ก่อนที่จะไม่มีใครพบเห็นเธอลับออกมาอีกเลย

พัคจี๋องพยายามช่วยผู้โดยสารอย่างสุดความสามารถจนวินาทีสุดท้าย เธอคือหนึ่งในผู้เสียชีวิตกลุ่มแรก ๆ ที่ร่างถูกเก็บกู้ขึ้นมาจากทะเลในสภาพลอยคว่ำหน้า โดยไม่ได้ใส่เสื้อชูชีพอยู่เช่นเดิม...

ด้านผู้เป็นแม่ตกใจแทบสิ้นสติเมื่อทราบข่าวการเสียชีวิตของลูกสาวคนโต ยิ่งได้เห็นร่างอันไร้วิญญาณนอนแน่นิ่งบนเตียงโรงพยาบาลตรงหน้า เธอก็เข้าอ่อนทรุดนั่งลงกับพื้น สะอื้นให้แทบขาดใจ

“ไม่จริง นี่มันไม่จริงใช่ไหม? นึกไม่ถึงเลยว่าลูกจะจากไปแบบนี้”

“แม่รักหนูนะ แม่ขอโทษ”

พิธีศพของพัคจียองถูกจัดขึ้นในเช้าวันที่ 22 เมษายน ณ โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยอินฮาในอินซอน โดยได้รับการช่วยเหลือค่าใช้จ่าย รวๆ ฌิบล้านวอนจากทางเมือง รวมถึงการอำนวยความสะดวกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งอาสาเป็นทั้งเจ้าภาพ ผู้ขับรถนำขบวนศพและขนโลงเข้ามาในพิธี บริเวณพื้นที่จัดงานประดับประดาไปด้วยดอกเบญจมาศ และดอกกลิลีสีขาวเต็มห้อง พวงหรีดนับร้อยถูกส่งมาจากทั่วประเทศ เพื่อแสดงความอาลัยต่อหญิงสาวที่ยอมสละชีพเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นอย่างกล้าหาญแม้ในยามที่ตนเองลำบาก

“พวกเราจะไม่มีวันลืมจิตวิญญาณอันสูงส่งของคุณ ขอโทษนะที่ช่วยคุณไว้ไม่ได้”

“พวกเราจะเก็บรักษาความดีของคุณไว้ในใจตลอดไป”

“วีรสตรีผู้งดงาม พักจียอง” นี่คือข้อความส่วนหนึ่งที่ปรากฏบนพวงหรีดเหล่านั้น

ผู้มาร่วมงานไม่ว่าจะคนรู้จัก เพื่อน หรือญาติๆ ต่างตกอยู่ในความโศกเศร้า แต่สองบุคคลที่เสียใจที่สุดคงหนีไม่พ้นคุณแม่กับน้องสาว ทั้งคู่หลั่งน้ำตาพลาจวร้องเรียกชื่อจียองต่อหน้ากรอรูปของเธอไม่หยุดตลอดพิธี เป็นฉากที่บีบหัวใจผู้พบเห็นอย่างมาก

อยู่มาวันหนึ่งก็ได้มีชายปริศนาปรากฏตัวที่งานศพ เขาเดินมาแสดงความเคารพต่อหน้ารูปถ่ายของจียองพักใหญ่ เขาได้รับ

บาดเจ็บที่ศีรษะและมีฝ้าพันไว้ เมื่อครอบครัวพุดถามว่าเขาคือใคร ชายคนนั้นก็เล่าว่าตนเป็นผู้โดยสารคนหนึ่งบนเรือเซวอล ขณะอพยพเกิดประสบอุบัติเหตุจนศีรษะกระแทกเลือดอาบ เขาคิดว่าคงไม่รอดแล้วแน่ๆ แต่โชคดีที่มีลูกเรือหญิงคนหนึ่งเอาผ้าขนหนูมาซับเลือดให้และช่วยพาเขาออกมาตอนที่น้ำในเรือกำลังขึ้น ชื่อของเธอคือพัคจียองนี่เอง

“น่าเสียดายที่เธอต้องมาด่วนจากไปแบบนี้ หนีนุญคุณในวันนั้นผมจะไม่มีวันลืม”

“ช่างเป็นเด็กที่รับผิดชอบและจิตใจดีเหลือเกิน” คุณยายของจียองรู้สึกเจ็บปวดเหลือคณาจนไร้เรี่ยวแรงที่จะยืนอีกต่อไป สองขาอ่อนล้าทรุดลงนั่ง หลังล้มผัดผนงหาที่พึ่งพิง สมาชิกในครอบครัวคุกเข่าเข้าโอบกอดคุณยายเอาไว้แล้วร้องไห้ด้วยกันอยู่อย่างนั้น

“เธอเป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งแต่กล้าหาญมาก ถ้าลูกเรือทุกคนบนเรือนั้นมีความกล้าแบบเธอ ทุกอย่างคงไม่เลวร้ายขนาดนี้” ผู้รอดชีวิตอีกคนหนึ่งเคยกล่าวไว้กับผู้สื่อข่าว

เหตุการณ์เรือเซวอลล่มในครั้งนี้นำให้ประชาชนชาวเกาหลีใต้ทั้งสะเทือนใจและโกรธแค้นเป็นอย่างมาก หากจะบอกว่ามันคืออุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นได้ไม่เต็มปาก เพราะโศกนาฏกรรมนี้อาจหลีกเลี่ยงได้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ ถ้าบริษัทเรือไม่โลภเห็นแก่ผลประโยชน์มากกว่าความปลอดภัย ต่อเติมเรืออย่างไม่เหมาะสม ลดปริมาณน้ำในถังอับเฉาที่ช่วยในการทรงตัวของเรือแล้วมาบรรทุกสินค้าเกินน้ำหนักที่กฎหมายกำหนด

อีกทั้งรวมไปถึงหน่วยงานราชการที่ทำงานล่าช้า เอาภาพลักษณ์ตัวเองเป็นสำคัญ ไร้ประสิทธิภาพในการช่วยเหลือผู้ประสบภัย สะท้อนภาพความล้มเหลวของรัฐทั้งระบบตลอดจนประธานาธิบดีพัคกึนฮเยที่

ไม่รู้หายไปไหนในช่วงเวลาวิกฤตที่ประชาชนต้องการผู้นำ ส่งผลให้นิยามของเธอเสื่อมลงอย่างรวดเร็ว และเป็นอีกหนึ่งชนวนที่นำไปสู่การถอดถอนเธอออกจากตำแหน่งในปี 2017

แต่สิ่งที่คนรับไม่ได้มากที่สุดก็คงหนีไม่พ้นความไร้จิตสำนึกของกัปตันและลูกเรือจำนวนหนึ่งที่ทิ้งเรือหนีเอาตัวรอดก่อนใครเพื่อน ทรมานความไว้วางใจของผู้โดยสารทุกคนโดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่เชื่อฟังคำสั่งของพวกเขาว่าให้อยู่ในห้องพักจนสุดท้ายอพยพออกมากันไม่ทัน ผู้บริสุทธิ์ 304 ชีวิตได้จากไป และกว่า 250 ชีวิตในนี้ก็เป็นนักเรียนที่ยังมีเส้นทางอนาคตอีกยาวไกล แต่กลับต้องมาจบลงอย่างไม่น่าให้อภัย

สุดท้ายไม่ว่าครอบครัวของเหยื่อจะได้รับค่าชดเชยมากเพียงใด ก็ไม่สามารถทำให้ชีวิตที่เสียไปฟื้นคืนกลับมาได้ รวมถึงความรู้สึกใจสลายที่แม้หลายคนเวลาพอจะช่วยเยียวยาได้ แต่กับบางคนมันได้กลายเป็นแผลฝังลึกจนเขาเหล่านั้นเลือกหนทางสู่ปรโลก เพื่อหวังจะพบกันใหม่ในโลกหน้า

นายเรือและลูกเรือสิบสี่คนถูกศาลตัดสินโทษจำคุกฐานละเลยการปฏิบัติหน้าที่และละเมิดกฎหมายการเดินทางเรือ กัปตันโดนข้อหาฆาตกรรมพ่วงด้วยจึงต้องโทษติดคุกตลอดชีวิต ส่วนลูกเรือคนอื่น ๆ ได้รับโทษลดหลั่นกันไประหว่าง 18 เดือนถึง 12 ปี ด้านเจ้าของและประธานเจ้าหน้าที่บริหารบริษัทของแฮจิน มารีนก็ถูกตัดสินให้จำคุกเช่นกัน ซึ่งก็มาจากข้อหาประมาทจนทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

“มันไม่ยุติธรรมเลยที่จ็อยของพวกเราต้องมาตายแต่คนเป็นกัปตันกลับหนีรอดไปได้ซะเฉย ๆ” ป้าของลูกเรือสาวตัดพ้อ “จ็อยมีความรับผิดชอบขนาดไหน แต่กัปตันนั้นกลับเห็นแก่ตัวแล้วทิ้งทุกคนไป”

เรื่องราวความกล้าหาญและเสียสละของพัคจียองใน โศกนาฏกรรมเรือเซวอลได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวาง สื่อเกาหลี บางสำนักได้เปรียบเทียบว่าเธอคล้ายคลึงกับเอนโด มิกิ พนักงาน แข็งเดือนภัยพิบัติชาวญี่ปุ่นวัย 24 ปี ซึ่งในปี 2011 เธอได้อุทิศตน ประกาศแรงใจชาวเมืองริบอพยพขึ้นที่สูงก่อนสึนามิยักษ์ที่โทโฮกุจะพัดถล่ม จากการกระทำของเธอทำให้มีคนทีรอดชีวิตหนีขึ้นที่สูงทันเกือบหมื่น ส่วนมิกิที่ปฏิบัติหน้าที่จนถึงวินาทีสุดท้าย เธอเองได้ถูกคลื่นโหมซัดจน เสียชีวิต

ประเทศไทยเราเองก็มีลูกเรือผู้มุ่งมั่นทำหน้าที่จนถึงที่สุด และมีถึงสองคนด้วยกัน เพื่อน ๆ บางคนอาจจะเคยได้ยินชื่อมาแล้ว นั่นคือ นาวาตรี พลรัตน์ ลิโรดมหรือต้นเรือพลับ และพันจ่าเอก คุณากร จรรย์ศ หรือหมอแซมป์ ซึ่งเป็นเหยื่อสองรายจากผู้เสียชีวิตและสูญหายทั้งหมด 29 นาย จากเหตุการณ์เรือหลวงสุโขทัยอัปปางกลางอ่าวไทยเมื่อปลาย ปี 2022 โดยเรือได้ออกเดินทางจากจังหวัดชลบุรีเพื่อจะไปร่วมงาน ฉลองครบรอบ 100 ปี กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ แต่ยังไม่ทันถึงจุด หมายจังหวัดชุมพร เรือก็ประสบคลื่นลมแรงและสูงจนน้ำจำนวนมาก ทะลักเข้าเรือ ส่งผลให้เครื่องจักรต่าง ๆ ชัดข้อง และเรือก็ค่อย ๆ เอียง

“ถ้าคลิปนี้แพร่ออกไปแสดงว่าเรายังมีชีวิตรอดกันอยู่”

“เก็บโทรศัพท์ที่ได้ก็ส่งให้แม่ผมด้วย”

ระหว่างนั้น กำลังพลกลุ่มหนึ่งบนเรืออัศวินดีโอลงโทรศัพท์มือถือ พวกเขาที่ยึดแน่นหัวเราะได้แม้เรือตะแคงพอสมควรแล้ว สถานการณ์ คล้ายกับช่วงแรกของเหล่านักเรียนบนเรือเซวอลมาก ต่างกันที่นาย ทหารในคลิปใส่เสื้อชูชีพอยู่เพียงสองจากหกคน และภายหลังหนึ่งใน คนที่ไม่ใส่ก็ถูกพบเสียชีวิต

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ลูกเรือที่ไม่รู้ชะตากรรมจะเป็นอย่างไรต่อก็ยิ่งรู้สึกหวาดกลัว เพราะคลื่นลมยิ่งรุนแรงมาก ความช่วยเหลือจึงล่าช้า ต้นเรือพลับซึ่งมีอำนาจรองจากผู้การเรือจึงสั่งการทหารทุกนายเตรียมพร้อมมสละเรือ สุดท้ายเรือหลวงสุโขทัยก็ล่มตอกลางดึก หลายคนที่ไม่มีแพชูชีพก็ต้องอดทนลอยคอกลางทะเล ต้นเรือพลับบอกให้พวกเขาพยายามว่ายน้ำเป็นกลุ่มๆ ส่วนตนเองก็ลากพาคนที่ไม่ได้ใส่เสื้อชูชีพไปด้วย เขาคอยบังคับบัญชาตลอดจนลูกเรือส่วนใหญ่สามารถขึ้นเรือช่วยเหลือโดยสวัสดิภาพ แต่แล้วตัวต้นเรือพลับที่พยายามจะช่วยลูกเรือให้ได้มากที่สุดกลับหายสาบสูญ

ส่วนหมอแซมบี้หรือที่ลูกเรือเรียกว่า ตอนหมอ (“ตอน” มาจาก นายตอน ซึ่งเป็นคำเรียกชั้นยศพันจ่า) แม้จะจบหลักสูตรพยาบาลกองทัพเรือ ไม่ได้จบแพทย์โดยตรง เขามีหน้าที่ดูแลอาการป่วยลูกเรือเบื้องต้นก่อนส่งรักษาต่อที่โรงพยาบาลเมื่อขึ้นฝั่ง ขณะที่เรือหลวงสุโขทัยกำลังจะล่ม ต่างคนต่างตื่นตระหนกและถอดทิ้งของหนักๆ เพื่อเตรียมลงน้ำ ทว่าหมอแซมบี้กลับคว้ากระเป๋าพยาบาลติดตัวไปด้วยเพื่อช่วยคนอื่น

กลุ่มของตอนหมอมีสวมคน ต้องใช้เสื้อชูชีพที่มีแค่สองตัวพุงให้ลอยรวมกันโดยวิธีจับมือเป็นวงกลม พวกเขาลอยตามกระแสน้ำมาเจอพลทหารอีกนายหนึ่ง หมอแซมบี้จึงพาเขามารวมกลุ่มด้วย แต่ระหว่างรอเรือช่วยเหลือแล่นเข้ามาใกล้ ลูกเรืออาวุโสในกลุ่มกลับหมดแรงเสียก่อนและถูกคลื่นหนักหน่วงซัดหลุดจากวง จมหายไปต่อหน้าทุกคนอย่างน่าเศร้า

หลังจากสามคนที่เหลือได้รับการช่วยขึ้นมาบนเรือแล้ว หมอแซมบี้ก็ไม่นอนพักเหน็ดเหนื่อยนาน ภาพของพี่น้องทหารเรือที่จมหายไปยัง

ติดตาม เขาลุกขึ้นมาขอเสื้อชูชีพจากทหารอีกนาย “ที่จะไปช่วยคนอื่น” เขากล่าวและเดินไปที่ท้ายเรือ เมื่อเรือจอดเทียบฝั่งตอนเช้า ทุกคนก็พบเพียงกระเป๋ายาบาล ไม่มีใครเห็นหมอแซมป์อีกเลย สุดท้ายเขาก็ถูกพบเสียชีวิตสองสัปดาห์ถัดมา ก่อนหน้าต้นเรือพลับไม่กี่วัน ทั้งคู่อายุเพิ่งเลขสามเท่านั้น

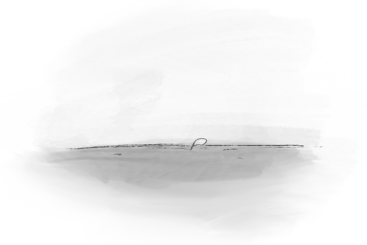
เรื่องราวของคนที่ช่วยผู้อื่นโดยไม่หวังชีวิตตัวเองมีอยู่ทุกที่ที่จริง ๆ ทั้งต้นเรือพลับ หมอแซมป์ ทั้งพัคจียอง และอีกมากมายจากหลากหลายพื้นที่หนังสือเล่มนี้หยิบยกบางส่วนมานำเสนอ แม้ยอดผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์เรือหลวงสุโขทัยล่มจะน้อยกว่าโศกนาฏกรรมเรือเซวอลหลายเท่า แต่ชีวิตคนจะเท่าไรก็ล้วนมีค่า ไม่ควรต้องสูญเสียไปก่อนวัยอันควรเลย

กลับมาที่เรื่องราวของจียอง วีรกรรมของเธอได้ถูกเผยแพร่สู่สาธารณชนและนำมาซึ่งการยกย่องในหลากหลายรูปแบบ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ชวนสร้างหอประชุมโดยตั้งชื่อตามศิษย์เก่าคนนี้เพื่อเป็นการให้เกียรติและรำลึกถึงคุณความดี ทั้งตั้งทุนพัคจียองขึ้นเพื่อส่งเสริมนักศึกษาที่มีจิตอาสาบำเพ็ญประโยชน์ นอกจากนี้ บนโลกออนไลน์ยังมีการตั้งแคมเปญเรียกร้องให้รัฐบาลยอมรับจียองเป็นวีรชนคนหนึ่ง และสมควรจะได้รับการฝังศพที่สุสานแห่งชาติ ซึ่งตลอดมาเป็นสถานที่พักผ่อนอย่างสงบของบุคคลสำคัญผู้ล่วงลับในประวัติศาสตร์ชนชาติเกาหลี เช่น วีรบุรุษสงครามหรืออดีตประธานาธิบดี และไม่น่าเชื่อเพียงชั่วข้ามคืนแคมเปญดังกล่าวก็มีผู้ร่วมลงชื่อมากกว่าสามหมื่นคน

ทำให้ต่อมาในเดือนพฤษภาคม กระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการแห่งเกาหลีใต้ก็ได้ได้รับรองสถานะวีรชนแก่พัคจียอง และ

อนุญาตให้ฝังร่างเธอในสุสานแห่งชาติพร้อมกับสรรเสริญว่า ในวันที่เรือเซวอลอัปปางลูกเรือพิศสามารถช่วยผู้โดยสารได้ถึง 50 ชีวิต ครอบครัวเธอจะได้รับเงินชดเชยสูงสุดประมาณ 203 ล้านวอน (ราว ๆ 5.5 ล้านบาท) รวมทั้งสวัสดิการเพิ่มเติมด้านสุขภาพและการศึกษาจากรัฐ โดยทางการจะช่วยส่งเสียให้น้องสาวของเธอเรียนจนจบชั้นมัธยมปลาย สุดท้ายอีกสี่ปีต่อมาร่างของจียองก็ได้ถูกย้ายจากบ้านเกิดจังหวัดคยองกีไปยังสุสานแห่งชาติแทจอน

16 เมษายน 2014 วันที่ธาตุแท้อันดำมืดของคนบางกลุ่มได้เผยออกมา แต่อย่างน้อยยังมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เธอกล้าสละชีพของตนเพื่อช่วยต่อหลายลมหายใจให้กับหลายชีวิตได้กลับสู่อ้อมกอดผู้เป็นที่รัก พักจินยองผู้เป็นดั่งดวงดาวส่องสว่างกลางท้องฟ้า เธอคือแบบอย่างที่ทำให้เรายังไม่สูญเสียศรัทธาในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

Karl-Heinz Rosch
วิธีบูรุษผู้ไร้เกียรติยศ

“สงครามไม่เคยสวยงามหรือชวนฝัน บังเกิดแต่ความทุกข์ยาก และความตายโดยเปล่าประโยชน์” นี่คือคำกล่าวที่ใช้บรรยายสงคราม ได้ทุกยุคทุกสมัย ผู้นำที่กระหายอำนาจไม่รู้จบจึงได้ส่งคนหนุ่มออกไปฆ่าและถูกฆ่าภายใต้วาทกรรมสวยหรูว่า “ทำเพื่อประเทศชาติ”

ฉากเช่นเดียวกันกับเรื่องราวที่ตั้งใจจะนำมาเล่ามาแบ่งปัน เพื่อน ๆ ในบทนี้ มันคือชะตากรรมของคาร์ลไฮนซ์ รอช (Karl-Heinz Rosch) ทหารหนุ่มชาวเยอรมันที่ถูกสงครามช่วงชิงทั้งความฝัน อนาคต และชีวิตที่เขาต้องแลกเพื่อช่วยเด็กไร้เดียงสาสองคนเอาไว้...แต่มันเจ็บปวดเหลือเกิน เมื่อวีรกรรมดังกล่าวของเขากลับไร้ผู้ใดจะสรรเสริญ เพียงเพราะว่าเด็กทั้งสองคนที่เขาได้ช่วยนั้น คือลูกหลานของชาติศัตรู

เรื่องราวทั้งหมดทั้งหมดเราต้องมาเริ่มต้นที่คาร์ลไฮนซ์ เขาเกิดเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ปี 1926 ในไมเซิน เมืองแห่งเครื่องเคลือบดินเผาอันมีเอกลักษณ์ของเยอรมนี ตั้งแต่ที่เขายังเล็กคุณพ่อคุณแม่ก็ได้แยกทางกันไปมีครอบครัวใหม่ นับวันเขายังรู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกินที่บุพการีไม่ต้องการ เขาจึงเลือกที่จะย้ายมาอยู่กับคุณปู่คุณย่าแทน

แม้ความทรงจำในวัยเด็กอาจจะไม่ค่อยน่าอภิรมย์มากนัก ทว่าคาร์ลไฮนซ์เขาก็ยอมรับและผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคเหล่านั้นมาได้ ธรรมชาติกลายเป็นแหล่งที่มาของความสุขที่คอยเยียวยาจิตใจของเขาอยู่เสมอ

“โตขึ้นผมอยากเป็นเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่า” นี่คือการใฝ่ฝันที่คาร์ลไฮนซ์เชื่อมั่นมาตลอดว่า ตนสามารถทำสิ่งนี้ให้สำเร็จได้เป็นแน่แท้ แต่แล้วสิ่งที่จะหยุดความฝันของเด็กหนุ่มก็ดันมาเร็วเหลือเกิน สงครามโลกครั้งที่สองได้เปิดฉากเต็มรูปแบบ ผลก็มาจากประเทศบ้านเกิดที่บัดนี้ตกอยู่ภายใต้อำนาจระบอบนาซีซึ่งนำโดย ฮิตเลอร์

ได้ทำการละเมิดสนธิสัญญาแวร์ซายส์ และเดินหน้าบุกโปแลนด์ตั้งแต่วันที่เดือนกันยายน 1939

กลางปีถัดมา เยอรมนียิ่งเหิมเกริมไปกันใหญ่ พวกเขาเมินคำประกาศสถานะเป็นกลางของเนเธอร์แลนด์ ทหารนาซีได้ทิ้งระเบิดโจมตีโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัวเพื่อหวังใช้เป็นทางผ่านเข้ายึดครองฝรั่งเศส อีกทั้งกันไม่ให้อังกฤษขึ้นมาตั้งฐานทัพบนยุโรปภาคพื้นทวีปอีกด้วย

การต่อสู้กันอย่างดุเดือดกินเวลาเพียงแค่สี่วันเท่านั้น สุดท้ายยัดแค้นกันหันลมที่เริ่มร่อยหรอทั้งเสบียงและยุทธภัณฑ์ก็ต้องยอมจำนน เพราะไม่ต้องการให้เลือดของพลเรือนหลั่งลงแผ่นดินมากไปกว่านี้อีกแล้ว ...โดยหารู้ไม่ว่า นี่คือการเปิดประตูสู่ยมโลกแก่ชีวิตประชากรตลิ่งมากว่าสองแสนราย ซึ่งเกินครึ่งตกเป็นเหยื่อของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

วันที่เนเธอร์แลนด์พ่ายแพ้ คาร์ลไฮนซ์เพิ่งอายุสิบสามปี ในตอนนั้นเขายังไม่ประสีประสาเรื่องสงครามเท่าไร จนกระทั่งอีกสี่ปีต่อมาเจ้าตัวก็ได้เรียนจบมัธยมปลาย แต่ยังไม่ทันมีโอกาสได้ทำอะไรเขาก็ถูกเรียกเกณฑ์ทหารเพื่อเข้าร่วมกับกองทัพแวร์มัคท์ (Wehrmacht) ทั้งที่ใจจริงเขาไม่เคยอยากจะรบกับใครเลย คาร์ลไฮนซ์เด็กชายผู้นี้ปรารถนาแค่การใช้ชีวิตอย่างสงบกับธรรมชาติที่เขาหลงรักเพียงเท่านั้น แต่แน่นอนว่าชะตาชีวิตเขาตอนนี้ เขาไม่มีสิทธิ์เลือก คาร์ลไฮนซ์ต้องฝึกยิงปืนใหญ่อยู่ช่วงหนึ่งก่อนถูกส่งไปประจำการต่อที่เนเธอร์แลนด์ ในตำแหน่งพลปืนใต้สังกัดหน่วยพลร่มแห่งกองทัพอากาศลุฟท์วัฟเฟอ (Luftwaffe)

ระหว่างการเดินทาง เพื่อนร่วมรบบางคนอาจตื่นตื่นทีจะได้ “รับใช้ชาติ” และประจบ “ท่านผู้นำ” แต่ทหารจำยอมอย่างคาร์ลไฮนซ์ คิดต่างไป ลึก ๆ แล้ว เขาไม่เชิงเลื่อมใสฝักใฝ่ในลัทธิสังคมนิยมแห่งชาติด้วยซ้ำ สงครามไม่เห็นส่งผลดีอะไรกับเขาเลย มันกลับขัดขวางการทำตามความฝันของเขาด้วยซ้ำ

คาร์ลไฮนซ์เหม่อมองข้างนอกรถทหาร ร่างกายของเขาสิ้นไหวตามการเคลื่อนตัวของยานพาหนะ สิ่งที่เขาเคยคิดว่าไกลแค่เอื้อม จู่ๆ ก็เหมือนยิ่งห่างไกลเข้าไปทุกทีๆ

หลังข้ามชายแดนไป ปลายทางของพวกเขาไม่ใช่ค่ายทหาร แต่เป็นที่อยู่อาศัยของพลเรือนชาวดัตช์ซึ่งต้องรับทหารเยอรมันให้มาร่วมพักใต้ชายคาตามคำสั่งของนาซี พลทหารคาร์ลไฮนซ์พร้อมสหายอีกห้าคนถูกจัดสรรให้พักกับครอบครัวกิลส์ดงค์ (Kilsdonk) ในเมืองคอร์เลอร์ จังหวัดนอร์ทบราแบนต์

ในช่วงที่ประเทศตกอยู่ภายใต้การปกครองของนาซีเยอรมนี เช่นนี้ ชาวดัตช์ต้องเผชิญกับความยากลำบากสารพัดในการใช้ชีวิต ทั้งถูกลิดรอนสิทธิเสรีภาพ ยึดทรัพย์สิน จำกัดปริมาณสารอาหารที่ได้รับต่อวัน ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาจึงชิงชังรังเกียจชาวเยอรมันโดยเฉพาะพวกทหารเป็นอย่างมาก

แต่ปรากฏว่า คาร์ลไฮนซ์ตอนที่เขาเข้าไปพักที่บ้านของครอบครัวกิลส์ดงค์นั้น เขากลับเข้ากันได้ดีกับครอบครัวเจ้าของฟาร์มครอบครัวนี้ คนในบ้านกิลส์ดงค์ประทับใจที่เขาโอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลืองานในไร่หรือคอกเลี้ยงสัตว์ แถมยังเลี้ยงชีวิตแอบเตือนพวกเขา ก่อนเจ้าหน้าที่ระดับสูงจะมาเยือน มาตรวจที่เขาทำแบบนี้ก็เพื่อจะได้ให้คนในครอบครัวมีเวลาช้อนเครื่องรับวิทยุและจักรยานที่นอกจากจะเป็นยานพาหนะหลักแล้ว ยังสำคัญมากต่อวิถีชีวิตของชาวดัตช์อีกด้วย

ความเห็นอกเห็นใจแก่เพื่อนมนุษย์โดยไม่แบ่งแยกนี้ ส่งผลให้ครอบครัวกิลส์ดงค์ก็ปฏิบัติกับพลทหารหนุ่มชาติศัตรูอย่างเป็นมิตรเช่นกัน

ต่อมาในวันที่ 3 ตุลาคม 1944 ในวันนี้ตัวของคาร์ลไฮนซ์เขา อายุครบ 18 ปีบริบูรณ์พอดี ครอบครัวกิลส์ดงค์จึงได้จัดงานเลี้ยงสังสรรค์เล็กๆ ในฟาร์มให้กับเขา

“สุขสันต์วันเกิด!” เสียงอวยพรเอ่ยประสานกันอย่างพร้อมเพรียง

ใครจะคาดคิดว่าในช่วงสงครามแบบนี้เขายังจะมีโอกาสได้ฉลองวันเกิดด้วย หมู่มน้อยเขายิ้มกว้าง “ขอบคุณมากเลยครับ”

“แค่นี้เล็กน้อย ต้องขอบคุณเธอต่างหากที่คอยช่วยเราเสมอ” กิลส์ดงค์กล่าว พวกเขาพร้อมโต๊ะรับประทานอาหาร พุดคุยกันอย่างขื่นมื่น แม้ในตอนนั้นเด็กหนุ่มไม่ได้เอ่ยปากพูดคำอธิษฐาน แต่มันก็คงไม่ต่างจากความปรารถนาของครอบครัวชาวดัตช์ตรงหน้า

ขอให้สงครามจบลงโดยเร็ว

นับจากวันแรกที่เขาย้ายมาอยู่ที่นี้ เวลาก็ได้ล่วงเลยไปแล้วราว ๆ สองเดือน คาร์ลไฮนซ์เหมือนกับว่าเขาได้พบบ้านหลังที่สอง ครอบครัวกิลส์ดงค์ดีกับเขามาก ลูก ๆ ก็น่ารักน่าเอ็นดู คาร์ลไฮนซ์นั่งดูเด็กหญิงโตส (Toos) วัยห้าขวบและน้องชายยานเจ (Jantje) วัยสี่ขวบหัวเราะเรีงร่าเล่นกับคุณพ่อคุณแม่ ความคิดเขาพลางหันเหจากสงครามไปชั่วขณะ ใจล่องลอยถึงคนในครอบครัวและอนาคตของตัวเองว่าต่อจากนี้มันจะเป็นอย่างไรต่อ

พอตกดึก อาจเนื่องในวันเกิดหรือเพราะรู้สึกสังหรณ์ใจอะไรบางอย่าง คาร์ลไฮนซ์ในคืนนั้นเขาได้จรดปลายปากกาลงบนกระดาษได้แสงไฟสลัว ใคร่ครวญเขียนจดหมายหาคุณพ่อของเขาที่เยอรมนี ... และไม่เคยนึกเลยว่าจดหมายฉบับที่เขากำลังบรรจงเขียนนี้ มันจะกลายเป็นฉบับสุดท้ายที่เขาได้ส่งหาครอบครัว

สามวันต่อมา ขณะที่พลทหารคาร์ลไฮนซ์กำลังนั่งจิบกาแฟสนทนาเพลิน ๆ กับคุณนายกิลส์ดิงค์ ฉับพลันนั้นทั้งบ้านก็สั่นสะเทือนด้วยแรงกระแทกของกระสุนปืนใหญ่ เมืองคอร์เลอร์ตอนนี้ได้แปลงสภาพเป็นสมรภูมิจากการยิงปะทะเดือดระหว่างฝ่ายนาซีเยอรมนีและฝ่ายสัมพันธมิตรที่รุกคืบเพื่อปลดปล่อยเนเธอร์แลนด์

กองทหาร ณ บ้านกิลส์ดิงค์ถูกเรียกตัวโดยด่วน คาร์ลไฮนซ์พร้อมเพื่อนทหารอีกห้าคนจึงได้รับคว่ำหมวกเหล็กมาใส่ เขาก็เตรียมก้าวออกนอกบ้าน แต่จู่ ๆ คุณนายกิลส์ดิงค์ก็ลุกพรวดพราดจากเก้าอี้ร้องเรียกอะไรบางอย่างเสียงหลง

“โตส! ยานเจ!”

คาร์ลไฮนซ์เขาหยุดชะงักทันที ตอนนั้นลูก ๆ ของบ้านกิลส์ดิงค์ยังคงเล่นกันอยู่แถว ๆ บ่อน้ำในที่แจ้ง พวกเขาไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย ว่า พวกผู้ใหญ่กำลังทำหั่นกันอย่างไรอย่างเอาเป็นเอาตาย และฟาร์มที่พวกเขา กำลังวิ่งเล่นอย่างสนุกสนานอยู่นั้นอาจถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลองตอนไหนก็ได้

คาร์ลไฮนซ์รู้ทันทีว่าตนต้องทำอะไร

“อันตรายครับ! คุณนายลงไปหลบชั้นใต้ดินก่อน เดี่ยวผมจะไปช่วยพวกเขาเอง” สถานการณ์ข้างนอกไม่ค่อยสู้ดีนัก คาร์ลไฮนซ์จึงรีบห้ามคุณแม่ของบ้านที่ทำท่าจะวิ่งออกไป

“ผมสัญญาว่าผมจะพาพวกเขากลับมา” เขาให้คำมั่น

ขณะที่วิ่งมุ่งหน้าสู่ปืนใหญ่ ทหารเยอรมันทั้งหกนายก็ได้เห็นเด็กน้อยสองคนที่ชะตาแขวนอยู่บนเส้นด้าย แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เป็นหน้าวิ่งต่อ ยกเว้นพลทหารหนุ่มจากไมเชินที่ตัดสินใจขัดคำสั่งเรียกประจำการ และเร่งฝีเท้าเข้าหาเด็กทั้งคู่

“เล่นตรงนั้นมันอันตรายนะ เข้าบ้านกันดีกว่า” เขาว่าพลางโอบแขนอุ้มโตสกับยานเจกัหน้าตาเลอหลายขึ้นมา พลางหิ้วพวกเขากลับเข้าตัวบ้านและพาลงไปยังชั้นใต้ดิน คุณนายกิลล์ดงค์โฝรับลูก ๆ ลู้อ้อมกอดด้วยสีหน้าโล่งอก

แต่ในตอนนั้นพลทหารคาร์ลไฮนซ์ เขาไม่อาจอยู่ซาบซึ่งภาพเบื้องหน้าได้นานนัก เขาต้องรีบกลับไปประจำการกองปืนใหญ่เดี๋ยวนี้ คาร์ลไฮนซ์วิ่งออกไปด้านนอกอีกครั้ง ทันใดนั้นเองกระสุนปืนครกนัดหนึ่งก็พุ่งใส่ตัวเขาอย่างจัง

ตุ้ม!

คาร์ลไฮนซ์ในวัย 18 ปีกับอีกสามวัน ร่างกายแหลกสลายจากแรงระเบิดทันที เศษเสื้อผ้าที่ขาดวินปลิวติดกิ่งไม้ ชิ้นส่วนอวัยวะกระจัดกระจายทั่วบริเวณ

และราวกับโชคชะตาเล่นตลก เขาลิ้นใจ ณ จุดเดียวกันกับที่เพ็งช่วยชีวิตโตสและยานเจกัอนหน้านี้พอดี ถ้าไม่เป็นเขา เหตุการณ์เศร้าคงตกเป็นของเด็กทั้งสองคนอย่างแน่แท้

ร่างทหารหนุ่มถูกฝังไว้ชั่วคราวในสวนหน้าบ้านของครอบครัวเฟอร์เมียร์ (Vermeer) เพื่อนบ้านของครอบครัวกิลล์ดงค์ ก่อนที่ในปี 1948 จะถูกย้ายไปยังสุสานไอเซลสไตน์ สุสานทหารเยอรมันเพียงแห่งเดียวในเนเธอร์แลนด์ คาร์ลไฮนซ์ได้พักผ่อนอย่างสงบร่วมกับผู้วายชนม์จากสงครามอีกเกือบ 32,000 ราย แต่มันน่าเศร้าที่ครอบครัวของเขาไม่สามารถเดินทางมาเยี่ยมหลุมศพเขาได้ เนื่องจากอาศัยอยู่ในเยอรมนีตะวันออกที่ต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของสหภาพโซเวียตหลังพ่ายแพ้สงคราม

ด้านครอบครัวกิลส์ดงค์รู้สึกอยู่แก่ใจดี ว่าที่ลูก ๆ ทั้งสองของพวกเขา รอดมาได้ ก็เป็นเพราะทหารเยอรมันนายหนึ่งช่วยเอาไว้ คาร์ลไฮนซ์ คู่ควรแก่คำสรรเสริญดุจวีรบุรุษ แต่สำหรับตอนนั้นแล้ว แม้ว่าสงคราม ฟังจะจบไป แต่ความรู้สึกของเหยื่อไม่ได้จบตาม แผลยังสดใหม่ ชาวดีตซ์ ส่วนใหญ่ยังคงเกลียดชาวเยอรมันเข้ากระดูกดำ “ชาวเยอรมันที่ดี” สำหรับพวกเขา ถ้าให้เปรียบเทียบก็คงไม่ต่างกับวงกลมที่มีเหลี่ยม นั่นคือไม่มีทางเป็นไปได้

“โอ้พวกเยอรมันยังงี้ก็โศครวันยังค่ำ” ชาวเมืองคอร์เลอร์ จำนวนมากคิดเช่นนั้น ครอบครัวกิลส์ดงค์จึงไม่กล้าที่จะเล่าเรื่องของ คาร์ลไฮนซ์ให้ใครฟัง เพราะกลัวโดนกระแสรังแกตลกกลับว่าเป็นพวก นอกคอก เห็นดีเห็นงามกับศัตรู แม้แต่ในช่วงหลังที่กำแพงเบอร์ลินล่ม สลายไปแล้ว คุณพ่อของคาร์ลไฮนซ์ก็ได้มาเยี่ยมหลุมศพและดูบ้านไร่ ที่ลูกชายเคยโดนระเบิดเสียชีวิตกับตาตัวเอง แต่ครอบครัวกิลส์ดงค์ ก็ยังคงเลือกที่จะปิดปากเงียบ จนสุดท้ายบุญพาวีรของคาร์ลไฮนซ์ก็ได้ จากโลกนี้ไปโดยที่ไม่รู้เลยว่า การกระทำของลูกชายตนก่อนตายนั้น กล้าหาญมากเพียงใด

คาร์ลไฮนซ์กลายเป็นแค่ทหารฝั่งผู้กดขี่คนหนึ่ง ที่ตายในสงคราม สร้างวีรกรรมไว้แต่ไร้ซึ่งเกียรติยศ ไร้คนยอมรับ หรือคำกล่าวชื่นชมใด ๆ คงมีแต่เด็กน้อยผู้รอดชีวิตสองคนที่พวกเขาจะไม่มีวันลืมว่า พลทหาร คาร์ลไฮนซ์เคยแสดงความอ่อนโยน ความกล้าหาญ และความปรารถนา ดี อยู่เล่น ดูแล และสุดท้ายก็ได้ช่วยชีวิตของพวกเขาไว้

กว่าหกทศวรรษที่ผันผ่าน ทศนคติของชาวดีตซ์ที่มีต่อประเทศ เพื่อนบ้านเริ่มดีขึ้น พวกเขาไม่ค่อยเรียกคนเยอรมันด้วยถ้อยคำเหยียดหยามเท่าเมื่อก่อนแล้ว ท้ายที่สุดในปี 2005 สองพี่น้องกิลส์ดงค์ในวัย

เกือบเจ็ดสิบก็ได้ออกมาเปิดเผยเรื่องราวการเสียชีวิตของทหารเยอรมัน แห่งกองทัพแวร์มัคท์ผู้นี้ และรณรงค์สร้างอนุสาวรีย์เพื่อเป็นเกียรติแก่ เขา ซึ่งก็ได้การตอบรับอย่างดีจากสมาชิกสภาเมือง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ แฮร์มัน ฟาน เราเวนดาล (Herman Van Rouwendaal)

“การกระทำที่กล้าหาญของหนุ่มเยอรมันถูกปกปิดไว้ว่าหลิบบี้ เพราะเขาเป็นศัตรู เพราะเขาเป็นแค่อัยเยอรมันโซโครก” เราเวนดาล เขียนในคำร้องขอเงินบริจาคในการสร้างอนุสรณ์สถาน

“ชาวต่างชาติบางคนติดอยู่ในกรอบความคิดแบบขาว-ดำ คือชาว เยอรมันเป็นนาซีทั้งหมด ชาวต่างชาติเป็นคนดีทั้งหมด และรับความจริง ไม่ได้ที่ในความเป็นจริงแล้วในหมู่พวกเราเองก็มีพวกน่ารังเกียจที่เคย หักหลังและปล้นชาวยิวเหมือนกัน”

เริ่มแรกนั้น เราเวนดาลเขาวางแผนจะตั้งรูปปั้น “วีรบุรุษผู้ไร้ เกียรติยศ” ของคาร์ลไฮนซ์ในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ทว่า เวลาที่ยาวนานไม่ได้หมายความว่า จะสามารถลบล้างความชิงชังในใจ คนได้หมดสิ้น ชาวเมืองคอร์เลอร์จำนวนมากได้ทำการคัดค้านความ คิดดังกล่าว เนื่องจากใกล้เคียงกันนั้นในปี 1942 เคยมีชาวต่างชาติห้าคน ถูกทหารเยอรมันประหารโดยการยิงเป้าเพื่อส่งคำเตือนถึงคนอื่น ๆ ใน ชุมชนว่าอย่าคิดต่อต้าน ขนาดพวกเขาเหล่านี้ที่ตายไปยังไม่มีสิ่งระลึก ถึงเลย แล้วจะตั้งอนุสาวรีย์เชิดชูศัตรูไปทำไมกัน

หลังถกเถียงกันพักใหญ่ สุดท้ายทั้งสองฝ่ายก็ยอมประนี ประนอมโดยตกลงว่า จะสร้างอนุสรณ์สถานแก่พลเรือนชาวต่างชาติ ห้าคนนั้นที่ถูกประหารชีวิตด้วย ส่วนของคาร์ลไฮนซ์ รอขออนุสรณ์ สถานของเขาจะถูกวางใกล้ ๆ กัน เพื่อเป็นการแสดงเหรียญสองด้าน ของสงคราม ฝั่งหนึ่งคือความโหดร้ายทารุณที่พบเห็นได้ทั่วไป กับอีก

ฝั่งที่สะท้อนความมีมนุษยธรรมที่น้อยนักจะปรากฏในหมู่ทหารชาติผู้รุกรานและยึดครอง

แต่ถึงผ่านด่านการขออนุมัติไปได้ สภาเมืองก็ปฏิเสธการออกเงินทุนเพื่อสร้างอนุสาวรีย์ที่ยกย่องทหารแวร์มัคท์อยู่ดี โดยให้เหตุผลว่า มัน “อ่อนไหวต่อสังคมส่วนรวมเกินไป” อีกทั้งพวกเขาไม่ต้องการให้เมืองคอร์เลอร์กกลายเป็นสถานที่จาริกแสวงบุญของพวกนีโอนาซีชาวเยอรมัน จึงพาลไม่อนุญาตให้จัดแสดงอนุสาวรีย์ในพื้นที่สาธารณะด้วย

ทว่าการถูกปฏิเสธจากภาครัฐไม่อาจลดทอนความปรารถนาของผู้สนับสนุนที่อยากทำโครงการนี้ให้ลุล่วงได้ พวกเขาระดมเงินทุนสำหรับการก่อสร้างกันเองจนสามารถรวบรวมได้หลายพันยูโร

จนกระทั่งมาที่ปลายปี 2008 รูปปั้นนี้ก็เสร็จสมบูรณ์ พลทหารคาร์ลไฮนซ์ รอชถูกหล่อให้สวมหมวกเหล็กขดตาลเฮล์ม หนึ่งในสัญลักษณ์ของทหารแวร์มัคท์ที่กระตุ้นความเกลียดชังของชาวดัตช์หลายคนทันทีที่พบเจอ แต่ขณะเดียวกันร่างของเด็กสองคนที่เขาอุ้มไว้ในอ้อมแขนเพื่อพาไปยังสถานที่ปลอดภัยก็แสดงให้เห็นถึงความเมตตาที่ไม่ถูกสงครามแบ่งแยก

“เราไม่สรรเสริญพวกแวร์มัคท์ แต่เรายกย่องความมีมนุษยธรรมของทหารหนุ่มชาวเยอรมันคนหนึ่งต่างหาก” เราเวเนดาลากล่าว

และในเมื่อตั้งในที่สาธารณะไม่ได้ อนุสรณ์สถานคาร์ลไฮนซ์จึงได้เผยโฉมบนที่ดินส่วนบุคคลบริเวณสวนหน้าบ้านของเลโอ เฟอร์เมียร์แทน ชื่อคูน ๆ ไหมครับ? ใช่แล้ว เขาก็คือลูกชายเพื่อนบ้านครอบครัวกิลด์ดิงค์ ผู้ที่ยินดีรับฝังศพของคาร์ลไฮนซ์ชั่วคราวนั่นเอง เฟอร์เมียร์เคยช่วยดูแลหลุมศพก่อนจะถูกย้ายไปสู่สถานทหารไอเชลสไตน์ด้วย และเขาก็เป็นเพียงไม่กี่คนที่เคยเห็นคาร์ลไฮนซ์ตอนยังมีชีวิตอยู่

ในวันพิธีเปิดอย่างเป็นทางการ โตสและยานเจ กิลส์ดิงค์ พร้อมน้องชายต่างแม่ของคาร์ลไฮนซ์สองคนก็ได้เข้าร่วมงานพิธีนี้ เพื่อรำลึกถึงนายทหารหนุ่มวัยเพียง 18 ปีที่เสียชีวิตเพื่อต่อลมหายใจให้พี่น้องคู่หนึ่งได้อยู่มาจนถึงทุกวันนี้

แม้อนุสาวรีย์ของคาร์ลไฮนซ์จะมีขนาดที่ค่อนข้างเล็ก แต่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาบนถนนสายนั้นก็สามารถมองเห็นอนุสรณ์สถานได้อย่างชัดเจน แผ่นโลหะข้างใต้ได้เล่าบรรยายคุณงามความดีที่เขาเคยกระทำไว้ โดยบรรทัดสุดท้ายของแผ่นจารึกมีข้อความสุดแสนจะสะเทือนอารมณ์ว่า “รูปปั้นนี้อุทิศแด่เขาและทุกคนที่กระทำความดีแม้ในยามเลวร้าย”

รูปปั้นลัทธิของคาร์ลไฮนซ์ รอชคือรูปปั้นเพียงหนึ่งเดียวที่ปรากฏลักษณะของทหารแวร์มัคท์เด่นชัด แถมตั้งอยู่ในประเทศที่เคยถูกนาซีเยอรมนียึดครองด้วย แต่นี่ไม่ใช่อนุสรณ์สมัยสงครามโลกครั้งที่สองเพียงแห่งเดียวที่ฝ่ายตรงข้ามสร้างขึ้นเพื่อเชิดชูเกียรติทหารเยอรมันนะครับ

ตั้งค์ขออนุญาตเล่าเพิ่มเติมเป็นเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยว่าในช่วงการสู้รบที่ป่าเฮิร์ตเกิน (Hürtgen) ปี 1944 ระหว่างสหรัฐอเมริกาและนาซีเยอรมนี ร้อยตรีฟรีดริช เลงเฟลด์ (Friedrich Lengfeld) ฝั่งเยอรมัน เขาพยายามจะพาทีมแพทย์ของตัวเองเข้าไปช่วยทหารอเมริกาชาติศัตรูที่ได้รบบาดเจ็บสาหัส ทว่าอนิจจาเขาดันไปเหยียบกับระเบิดเข้าเสียก่อนจนสุดท้ายก็ได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา แม้ไม่รู้แน่ชัดว่าทหารอเมริกันนายนั้นรอดหรือไม่ แต่ฝั่งสหรัฐฯ ก็สร้างอนุสรณ์สถานแก่ร้อยตรีเลงเฟลด์เป็นแท่งศิลาซึ่งตั้งอยู่บริเวณทางเข้าสู่สถานทหารเฮิร์ตเกิน ยกย่องว่า “ไม่มีใครได้มีความรักยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่สละชีวิตของตนเพื่อศัตรู”

ขอสุดดีวีรชนทุกท่านที่กล้าหาญเสียสละเพื่อเพื่อนมนุษย์แม้จะ
ไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ ถึงตัวตาย แต่ท่านจะมีชีวิตในความทรงจำของพวกเขา
และพวกเราตราบนานเท่านาน

ขอสันติภาพจงบังเกิดแก่โลก ไม่มีการฆ่าใดชอบธรรม ไม่มี
การทำลายใดปราศจากความรุนแรง สงครามไม่เคยมีอะไรดีนอกจาก
จุดจบของมัน

รอยยิ้มความตาย ประกายความหวัง

หมอตั้งค์ USSAWS

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2567

จัดพิมพ์โดย : บริษัท ชันสูตร พับลิชชิ่ง จำกัด

ประธานกรรมการบริหาร : มรรคพร ชัตติยะทองคำ
บรรณาธิการและวิจัยข้อมูล : ศวรรณรัตน์ ธรรมชัยโสภิต
ภาพประกอบ : จารุกิตติ วงษ์อยู่น้อย
ออกแบบปก : มรรค ชัตติยะทองคำ
ฝ่ายขายและการตลาด : วรณิภา อนันท์สุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มรรคพร ชัตติยะทองคำ.

รอยยิ้มความตายประกายความหวัง.- กรุงเทพฯ : ชันสูตร, 2567.

432 หน้า.

1. ชีวิตประวัติ. I. จารุกิตติ วงษ์อยู่น้อย, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

920

ISBN 978-616-94449-0-9

พิมพ์ที่ : บริษัท บুদ্ধ ใจ จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ. พระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

22 เรื่องราว กล่าวถึงบุคคลอันเป็นที่รักผู้เกิดมาสร้างรอยยิ้ม ความหวัง และแรงบันดาลใจ
กว่ากลับมีช่วงชีวิตอันแสนสั้น ประดุจดาวตก รุ่งกินน้ำ ปราสาททราย ดอกไม้
หรือยาเสน่ห์ที่ปรากฏเพียงชั่วคราก่อนจากลาไปชั่วกาล

หมวดชีวประวัติ

www.booktime.co.th